

იმისთანა წმინდა საძმომი, ბოგბინდ ბუქ-
უბი სიფყავა, ცუდილებით და ჭბრებით ბუბ-
თის გაფანა ყულა უჯანსიბთაჲ უსადაგოუსია.

გამოდის 1918 წლის
25 ივლისიდან

რესპუბლიკა

პარასკევი, 7 იანვარი. 2022 წ. №3 (9341) ელ.ფოსტა: sakresp@mail.ru და sakresp@top.ge უსი 1 ლარი

ინჰერ ნიჰარაჰა

ჰა, ქრისტეშობა

ჰა, ქრისტეშობა ქარის მღერა, ყინვის ვარკაცი თეთრი ჩოხები. მოსინმული ქედი კავკასის.

ცა მოკარკარე, მოელვარე ისე, ვით სარკვე. ღრუბლის ფარები, გალალულნი კასპიისკვენი.

მდინარეები – საქართველოს ლურჯი ვენები, ზამთრობით მარჩხი, ნაკლულევნები

ზვრებში, ვაზებზე შერჩენილი ყურძნის მტევნები სურობი – შაშვი, სახლში ცეცხლი. კვამლი, ნაცანი. თოვლში – ბალღების სიცილ-ტკარცალი.

მწვანე ნაძვის ხე, ჩიჩილაკი, ციგა. მარხილი, აზღაველებული სოფლის ნახილი.

კარი, მიდამო, გუთნისდელის,

მწყემსის, მეაკვნის. ეკლესიაში მხნე ფუსფუსი მღვდლის და დიაკვნის.

თვით გოლეულზე ტკბილი არის, კვლავ კიკოლიკა ეს მშობლიური იდილია და ბუკოლიკა.

მწავალუამიერ ჩვენსას კიდით კიდე ბუნებას, მის საშობაო სიწმინდეს და დიდებულებას!

სასწაულთა სასწაული

7 იანვარს მთელი მართლმადიდებელი ქრისტიანული სამყარო, საქართველოს სა-
მოციქულო ეკლესია დღესასწაულობს იესო ქრისტეს ხორცილად შობას.

...ღვთის აღთქმის დარღვევის გზით, როდესაც სამოთხიდან განიდევნენ ადამიან-
ების მოდგმის პირველი მშობლები, უფალმა თავისი გამოუთქმელი გულმორწყალებით
დაცემულ კაცობრიობას გამოხსნის აღთქმა დაუდო. ამ აღთქმაში ყოვლადწმიდა ქალწულის
შესახებ წინასწარმეტყველებაც იყო: „თესლი დედაკაცისასა დათრგუნავს თავსა გვე-
ლისასა“.

პატრიარქმა იაკობმა იწინასწარმეტყველა, რომ იუდას ტომი სვიპტრას დაკარგავ-
და. წინასწარმეტყველმა დანიელმა კი გვაუწყა, რომ ქრისტეს მეუფება დადგება მას შემდეგ,
რაც ჩამოყალიბდება სამეფო სამყარო, როგორც რკინა, რომელიც ყველაფერს დაარ-
ღვეს და დააქცევს და, რომ მხსნელი ქვეყნიერებისა იერუსალიმის აღდგენის შესახებ
მრძანების გამოსვლიდან სამოცდაათი შვიდულის შემდეგ მოეწინებება...

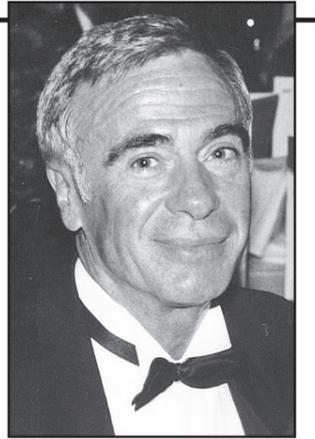
ნიშანდობლივია ისიც, რომ ქვეყნიური მეფის ნებამ მოუხილო იოსებს და მარიამს
ბეთლემისკენ... ბეთლემში კი იყო დავითის მთელი მოდგმა და ამიტომაც იგი დავით
მეფის საგვარეულო ქალაქად სამართლიანად იწოდებოდა. ბოლოს მარიამმა და იოსებმა
ბეთლემს მიაღწიეს, მაგრამ იქ მოსასვენებელი ადგილი ვერ იპოვეს.

ბეთლემიდან ჩრდილოეთით, კლდეებს შორის, გამოქვაბულში წმინდა მგზავრებმა
თავი შეაფარეს... აღესრულა ისაიას წინასწარმეტყველება: „აი, ვინ დაივანებს მალაში,
კლდეთა სიმაგრეები იქნება მისი – საფარი“. სწორედაც, რომ ამ მყარ კლდეებში
შუალამისას ქალწულმა მარიამმა წინასაუკუნეთაგან მამისაგან შობილი უხრწნელი შვა
და „მიაწვინა იგი მაგასა“.

როდესაც ყოვლადწმინდამ თავისი ძე და ღმერთი ჩვენი შვა, დაუყოვნებლივ უფ-
ლის სამსახურს შეუდგა, სხვათა დახმარება აღარ სჭირდებოდა, მაგაში მიაწვინა და
პირველმა მან სცა თაყვანი, ასევე მოკრძალებული მღუმარებით სცა თაყვანი იოსებმა
ყოვლადწმინდა დედასა და მის ძე... სრულიად საქართველოს ვულოცავთ იმ წმიდა
ღამეს მომხდარ სასწაულთა სასწაულს – ქრისტეს შობას!

ის აბაყოლა თაჰისი ქართველობით!

ჰიჰტორ სანაჰვი სიდნეიჰი დანიკრალაჰა

სამზზის ოლიმპიური ჩემპიონის, XX საუკუნის საქართველოს საუკეთესო სპორტსმენის, საქართველოს ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტის ერთ-ერთი დამფუძნებლის ჰიჰტორ სანაჰვის გარდაცვალებამ დიდი რეზონანსი გამოიწვია მსოფლიოს სპორტულ საზოგადოებრიობაში, მსოფლიოს დიდ ოლიმპიურ ოჯახში. ამ სამწუხარო ფაქტმა შექრა ქართული სპორტული სამყარო, მთელი ქართული საზოგადოება.

სოხუმში დაბადებულ ვიქტორ სანეევს არასოდეს უთქვამს უარი თავის სამშობლოზე და არაერთი მაცოტუნებელი წინადადების მიუხედავად, მთელი სანგრძლივი სპორტული კარიერის მანძილზე საბჭოთა კავშირის ნაკრებში საქართველოს წარმოადგენდა. დიდი სპორტიდან წასვლის შემდეგ, იგი თავის მეუღლესთან და ვაჟიშვილთან ერთად უკანასკნელი 30 წლის მანძილზე ავსტრალიაში, სიდნეიში ცხოვრობდა და 2022 წლის 2 იანვარს იქვე აღესრულა 76 წლისა.

გასული საუკუნის ბოლოს მიცემულ ერთ-ერთ ინტერვიუში მან თქვა, რომ ყველაფრის მიუხედავად, დასაფლავება მშობლიურ მიწაში ერჩია.

საქართველოს სახელმწიფომ გამოთქვა მზადყოფნა მისი ამ სურვილის აღსასრულებლად. საქართველოს კულტურის, სპორტისა და ახალგაზრდობის სამინისტროსა და ქალაქ თბილისის მერიის სახელით, საქართველოს ეროვნულმა ოლიმპიურმა კომიტეტმა მის ოჯახს შესთავაზა ვიქტორ სანეევის ნეშტის საქართველოში ჩამოსვენება და სათანადო პატივით დაკრძალვა საზოგადო მოღვაწეთა პანთეონში. ამასთან ოჯახს ეცნობა, რომ ქართული მხარე მზად იყო, გაეღო საამისოდ საჭირო ყველა ხარჯი.

ამ შეთავაზების საპასუხოდ ვიქტორ სანეევის მეუღლემ იანა ხვარწკიამ საქართველოს ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტის პრეზიდენტს, ოლიმპიურ ჩემპიონ ლერი ხაბელოვს ელექტრონული ფოსტით გამოუგზავნა მადლიერებით აღსავსე წერილი, რომელშიც იგი სხვათა შორის წერს:

„მე და სანდრო დიდად ვაფასებთ იმ თანაგრძნობას და თანადგომას, რომელსაც ამ დღეებში საქართველოდან გგრძნობთ. ჩვენ ორივენი მადლიერი ვართ სამინისტროსი და თბილისის მერიისა, მათი მზადყოფნისათვის და იკრძალოს ვიქტორი პანთეონში. იყო რა ამაყი თავისი

სანდრო, იანა, ჰიჰტორ სანაჰვიჰი

ქართველობით, ვიქტორი დიდად მადლიერი იქნებოდა მისი პიროვნებისა და დამსახურების ასეთი აღიარებით. ოჯახში განვიხილეთ თქვენი შემოთავაზება და მივიღეთ რთული გადაწყვეტილება, არ განვახორციელოთ ის. ამის მიზეზი ის გახლავთ, რომ ჩვენი ოჯახი ახლა სიდნეიში ცხოვრობს, ამ უპრეცედენტო დროში ჩვენი საქართველოში მოგზაურობა, მით უმეტეს ჩემი ასაკის გათვალისწინებით, უფრო და უფრო გართულებდა და ჩვენ არ გვექნება საშუალება მივაკითხოთ მის საფლავს ისე ხშირად, როგორც ამას ვისურვებდით. დიდი მადლობა გაგებისათვის.“

სათანადო ოფიციალური ფორმლობების გამო ჯერჯერობით არ არის ცნობილი ვიქტორ სანეევის დაკრძალვის ზუსტი თარიღი. იგი დაიკრძალება სიდნეიში. გამოსვენება მოხდება სიდნეის ერთ-ერთი ეკლესიიდან. სამგლოვიარო რიტუალის აღსრულებაში ჩართულია ავსტრალიის ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტი. სხვა მრავალრიცხოვან გვირგვინს სახელოვანი ჩემპიონის უკანასკნელ გზაზე საქართველოს ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტისგან გაგზავნილი სამგლოვიარო გვირგვინიც შეუერთდება.

ვიქტორ სანეევის ამქვეყნიური ცხოვრება შორეულ ავსტრალიაში დასრულდა. ამიერიდან იგი უკვდავებაში გადადის, სადაც არც სივრცე და არც დრო აღარაფერს ნიშნავს.

საქართველოს ეროვნული ოლიმპიური კომიტეტი

ყველა ქვეყნის ცხოვრებაში ქამიდან ქამამდე ბოლოპარტი ბონის აუთენტის ღრუ ღვაბა. ბაბინარია, ეს რომ პრობრებისა და საყოველთაო სიბახლის საწინდარი იყოს, მამრამ როცა ის ემსახურება სხვა სამყაროში მოხარული სინიგმის შემოქმედთა ილუზიების ღაქამყოფილების სინდრომის, კნელია, ნლობით აღივსო შენი ქვეყნის „ეი შენ-თოილითა“ მიმართ...

ღანივრბა დიქტატურა, დაიბადა (ჩვენთვის) კაცობრიობისათვის არცთუ ისე დაღვინებული დემოკრატია. ეს რომ საუკეთესო არაა, ჩვენთვისაც არ ახალია, ძველია. ცნობილია, რომ ტერიტორიული ნიშნით შექმნილი საზოგადოება, ქვეყანა, მისი (ზოგჯერ!) საუკეთესო წარმომადგენლებისაგან ქმნის სახელმწიფოს საკუთარი ცხოვრების წარმართვისთვის. ასე შეიქმნა ძველი სისტემის ნანგრევებზე კვაზი ხარისხის მატარებელი სახელმწიფო, სადაც მკაცრად ჩამოყალიბებული თვისობრივი მონაცემები არ სჭირდება ჰომოსაპიენსის იმისათვის, რომ იდგეს სახელმწიფოს მართვის სათავეებთან და დემოსის ნება მოარგოს თავის არცთუ ისე ჯანსაღ ინტერესებს.

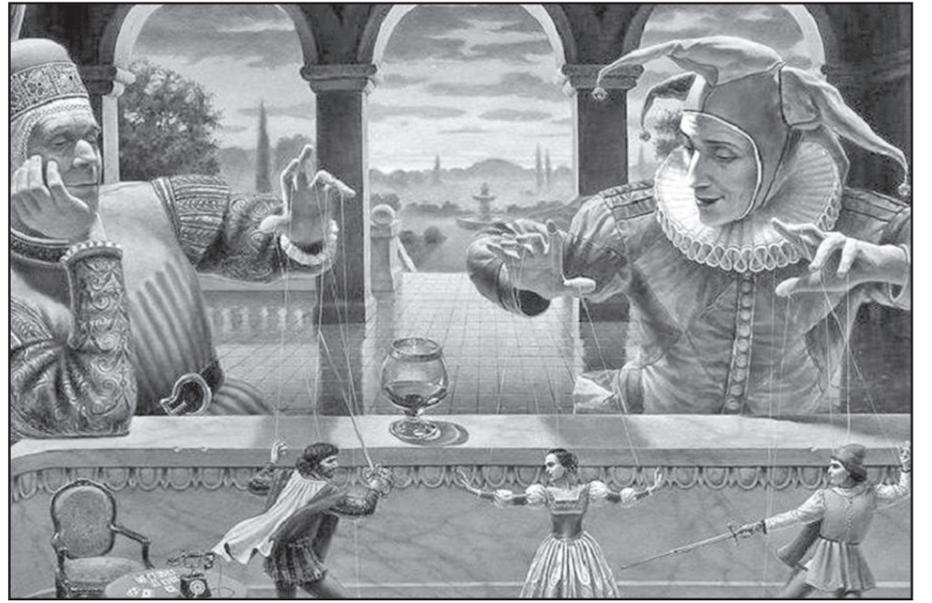
ასეთი მდგომარეობა არაჯანსაღი და მყიფე ბოძებზე დგას. მისი რყევის ამპლიტუდა ქანქარასავით მოძრაობს და პროგრესს ნაკლებად უწყობს ხელს. სამსუხაროდ, ამის ნათელი მაგალითია ახლად დაბადებული სახელმწიფო, რომელიც სამი ათეული წელია უსუსური ბავშვივით გამოიყურება. ყველაზე ძლიერი დამანგრეველი ბანგი, სახელმწიფოს ძალაუფლების კენსწრაფვა, ერთ დროს ხელისუფლებაში ყოფნის დროს ჩადენილი დანაშაულის კოპაბიტაციური მიტევება, დემოკრატის მის ტანზე მორგებულ მანტიანში გახვევა და ისევ მბრძანებლის მწვერვალზე აბობლვის შესაძლებლობის სურვილი, ქვეყანას ძალაუფლებურად ერეკება ქაოსისა და უიმედობის ბურუსში. თვითდაჯერების ინსტიტუტი იმდენად გაძვდარი აქვთ დაბურულ გონებაში, სხვა, ვისაც ბოლომდე არ აქვს გაცნობიერებული ქვეყნის ბედის გაურკვეველი მომავალი, ადვილად ხვდება მათ ნასროლ ბადეში. სამსუხაროდ, ასეთ შემთხვევაში საზოგადოება იხლიჩება ორად, მდინარის ერთ ნაპირზე რჩება ძირითადი მასა, მეორე ნაპირზე – მეამბოხეთა კასტა. მთავარი ნაპირის ბინადარი მათ სინანულით ადევნებენ თვალყურს და ცოდვილებად მიიჩნევენ. ეს იმიტომ, რომ ერთი მძლავრი და საყოველთაო ბერკეტი აერთიანებთ – **სახელად დემოკრატია**. თუმცა სად იწყება და სად მთავრდება დემოსის უფლებების დაცვა-დარღვევის ფილოსოფია, არავინ იცის და არც არავის ინტერესებია. ორივე ერთნაირად დადის მაგიურ წრეზე და არც კი ცდილობენ ერთმანეთისკენ ნაბიჯების გადადგმას. მათ შორის ხომ დემოკრატია არის წამოწოლილი! შორიდან დუმილი (ხმამალალი ლაპარაკი არავის ესმის!) მათ ქმედებას ორ სიტყვაში აქცევს – „კარიმარი, კარიმარი!“ (რახლები) – მარჯვნივ წახვალ, ინანებ, მარცხნივ წახვალ, მაინც ინანებ!

„ჰოპლა, ჩვენ ვცოცხლობთ!“ მართლა რა „აჭამა“ ამ ხალხს „სეთურის“ დემოკრატიაში! თუმცა, კბმის თუ დავესხსებით, დემოკრატის მთავარი მონაპოვარია „მშვილდაჭირი ნება-დართულია ნიშნავს, არაფერი არ არის აპრპალული?!“ რამეთუ ასეთ მიდგომას მივყავართ აბსურდამდე! დიას, ქვეყანა გადაიქცა აბსურდის თეატრად! აი, ახალი ჰომოსაპიენსების მიერ ღია ცის ქვეშ ჩამოყალიბებული აბსურდის თეატრი თავისი ავანსცენით! თუმცა ბოლო მაინც ერთი იქნება. დიას ბატონებო, შეეგებო, – „აბსურდი არ ათავისუფლებს, ის ბოჭავს, ის ყველაფრის ჩადენის უფლებას არ იძლევა. ყველაფერი ნებადართული არ ნიშნავს, რომ არაფერია აკრძალული“

დღეს კი, ჯერჯერობით, აბსურდის თეატრი ნელ-ნელა წინ მიიწევს თავისი პოსტულატებით. აბა ვნახოთ, რას გვიქადის ეს უაზრო წარმოდგენა. ავანსცენაზე გახუნებული ფარდა ჰკიდია და არც ჩამოშვება სცენის დასახურად. მაშ, რა სახის აბსურდთან გვაქვს საქმე, ჩემო დემოსისა და კრატოსის თავყანისმცემლებო?!

ქვეყანას რომ პატრონობა სჭირდება ამ „საოცარ და მახინჯ“ სამყაროში, ეს ბანალური ჭეშმარიტებაა. ეს განსაკუთრებით ჩვენზე ითქმის, ვინაიდან, კარგად ვიცით, როგორ „შაგრენის ტყავით“ პატარავდებოდა ჩვენი მინა-წყალი, სხვები კი იზრდებოდნენ ჩვენს ხარჯზე! სწორედ ეს ალაპარაკებდა და ანუხებდა ერის მამას ილია მართალს, როცა გემოდღვრავდა „ჩვენ თუ არ ვუპატრონეთ ჩვენს მშვენიერ მინა-წყალს, მას, როგორც უპატრონო ეკლესიას, ეშმაკები დაეპატრონებიანო.“ ქვეყნის წარმატების მიღწევის ერთ-ერთი უმთავრესი გზა ერის გამთლიანება, საერთო ნიადაგზე დგომა და ქვეყნის კეთილდღეობისათვის ზრუნვაა. ქვეყანას სჭირდება ჭეშმარიტი ჭირისუფალი. სამყაროს ყველაზე მრისხანე მსაჯული, დრო არავის და არაფერს არ ელოდება. შენ უნდა ნახო გზა და სახსარი წინსვლისთვის, რამეთუ მედროვეებსა და საკუთარ კეთილდღეობას გამოკიდებულებს ნაკლებად მიუღწევიათ საერთო ბედნიერებისთვის, ისინი საკუთარი საზომით უდგებიან ქვეყნის ბედსა

ებს შორის, პატივისცემასა და აღიარებას იმ საძირკველსა, რომლის მხრებზე დგას მყოობადი და მომავალიც. ყოველგვარი წარსული, უახლესი წლების ნაშემოქმედარიც, თურმე, მათი აზრით, აბსურდია და ეს არ შეიძლება მომავლის საზოგადოებას ბალავრად გამოადგეს. მხოლოდ და მხოლოდ მათი „სეთურისებური“ ხედვაა ის, რომ წინაპართა მიერ ჩაყრილი საძირკველი თურმე ფუყე ქვე-

„კარიმარი, კარიმარი!“

ანუ აბსურდის თეატრი

და უბედობას, იმ განსხვავებით, რომ მათთვის საკუთარი სიმშვიდე და სიმდიდრე „განსაცვიფრებლად არის მთავარი“. დღევანდელიობამ კი თავისი წიაღიდან შედარებით ამოკლებული გაუნათლებლად და უტიფართა გაურკვეველი მასა, რომელიც ირონიით ცდილობს ქვეყნის სათავეში ხელმეორედ მოქცევას და მბრძანებლის კვრთხის ხელში დაჭერას. ამ გზაზე მათგან დანდობის ელემენტები მთლიანად იგნორირებულია და ყოველგვარი აკრძალული ხერხი მისაღებია დემოკრატისა და „მეგობარი ქვეყნის“ სიტყვიერი მხარდაჭერის სავაზო. ისინი აბსურდის იდეებით იკვეთებიან და თავიანთ მესობებზეც შთაბეზებენ იგივეს. მათთვის უცხოა ქართველი ერის წინაშე დასმული ისტორიული კითხვა – „რანი ვართ და რანი შეიძლება ვიქმნეთ!“ ილიას ეს ცნობილი შეგონება მათი ინტერესების სფეროს ბევრად სცილდება. ეს აბსურდისკენ გადადგმული კიდევ ერთი ნაბიჯია...

ქვეყანას წინსვლა და სიყვარული სჭირდება, ბატონებო! დღევანდელი ავანსცენის ნიღბიანი გმირები კი ისევ და ისევ იშველიებენ დემოკრატის უზოგადეს და ქიშკრულ პრინციპებს. ამან განაპირობა ის, რომ ხალხის ღვთიური ნების აკუმულირება (უტიფართა ყვირილისა და ბლავილის ფიონზე...) ერთი მუჭა სირცხვილის ზღვარგადასულ პერსონათა ხელში აღმოჩნდა. **ისინი მოქალაქეების სახელით დღეიანად აფრქვევენ თითიდან გამოწვეულ გამოგონილ „ახალ-ახალ“ თემებს და ცდილობენ, ცრურწმენის გახუნებული უსახური აზრები მოახვიონ ისედაც უამრავი სიდუსჭირის წინაშე მდგარ ადამიანებს. ამის საბოლოო მიზანი არცთუ ისე შორეულია, გათვლილი სხვის ნებაზე ბატონობასა და საკუთარი უპირატესობის მიღწევაზე.**

შეუძლებელია, სრულ ჭკუა-გონებაზე მყოფმა ადამიანმა იწამოს ამ უტიფართა მიერ გამოგონილი ვირტუალური სამყაროს, „მარტოობის ასი წელიწადის“, ნათელი მომავალი. დროთა მდინარეზე ერთ უმკაცრეს კანონს ემორჩილება, რომელიც სულმნათმა ილიამ ერთ თეზაში მოაქცია – „წარსული მკვიდრი საძირკველია ანმყოფი, როგორც ანმყოფი მომავლისა“. ეს ნიშნავს კავშირის უწყვეტობას ამ სამ დრო-

დღეს კი, ჯერჯერობით, აბსურდის თეატრი ნელ-ნელა წინ მიიწევს თავისი პოსტულატებით. აბა ვნახოთ, რას გვიქადის ეს უაზრო წარმოდგენა. ავანსცენაზე გახუნებული ფარდა ჰკიდია და არც ჩამოშვება სცენის დასახურად. მაშ, რა სახის აბსურდთან გვაქვს საქმე, ჩემო დემოსისა და კრატოსის თავყანისმცემლებო?! აბსურდის თეატრის მოქმედ პირთა ბაღებია საბოლოო დაგარტყვისთვისაა განწირული. გალე დასრულდება ბელადობისა და წარსულში დაბრუნების მოსურნეთა ისტორიკული ღრინაველი. მე კი, ვიტყვი, „რამეთუ კუდი კალისა არ განიბართების, არცა კიჩხიბი მართლად ვალს“...

ბით ყოფილა ავსებული, არის წარსულისადმი ნიჭილისტური და ამავ დროს უპატივიცემული დამოკიდებულებების შედეგი, რომელსაც ასე რუდუნებით ახმოვანებენ აბსურდის თეატრის ყალბი მსახიობები. ისეთ ზეაბსურდამდეც კი მიდიან, რომ ამყავდ აცხადებენ, თითქოს ეს ქვეყანა მაგათ შექმნეს.

წარსულის გამოცდილების გაზიარება, შეფასება და მისგან რაციონალურის აღება ერის წინსვლის საწინდარია. მან თავისი მძიმე ტვირთი ატარა ისე, როგორც შეეძლო, მომავალს კი დაუტოვა ფიქრისა და განსჯის საშუალება, დიდ გამოცდილება. ღირებულებათა შკალა შეიცვალა. ყოველივე ამის სწორად და ღრმად გააზრებას დიდი ნიჭი და შემართება სჭირდება, უნდა შეგეძლოს იმ მიზიდულობის დაძლევა, რომელიც ყოველთვის უკან გექაჩება და შენ კი გგონია, რომ წინ მიდიხარ. **ჯერ კიდევ არ იციან აბსურდის თეატრის გმირებმა, რომ ორი შედეგობრივი არჩევანის წინაშე დგა-**

ნან, ან დარჩენ ავანსცენაზე მარადიული ირეალური სამყაროს მარგინალურ გმირებად ან ნელ-ნელა დატოვონ ტრაგიკომედიის მაყურებლის გარეშე დარჩენილი სივრცე და ისევ საზოგადოებას დაუბრუნდნენ. მათ ავიწყდებათ დიდი იოანე საბანისძის შეგონება: „მამულისა ჩვეულები-საებრ სლვას“ ჭეშმარიტება.

როგორც ჩანს, ჯერჯერობით, „შორია ბურჰისტანამდე“... ჯერ

კიდევ მტკიცებდაა ფსევდობადგმული ქართული ისტორიულ განეტიკაში სხვისი მოივალობისა და მათ მოწოდებაზე უაქალაციოდ ყურის გდების სინდრომი. ეტყობა, ჯერ ვერ გათავისუფლდა ქართველთა ზნე-ჩვეულება თავისი ქვეყნის ბარათ ხსნის გზის ძიებნისა და უჭირს საპოთარი ქვეყნის ისტორიული განვლილი გზის ჭეშმარიტების დანახვა. რა გამოდის? მართლაც ყველაფერი ნებადართულია მავანეთისა და არაფერი არ არის აპრპალული?! ...ეს სომეხი ეროვნული ღირებულებების დაცენებაა.

ჩვენდა საუბედუროდ, აბსურდის თეატრი ისევ თავის სტიქიაშია. ავანსცენაში ჩაკეტილი უნიჭოთა ბრბო არაფერს და არავის უწევს ანგარიშს. მათ ხომ „სეთურისტების მამები“ და მათ მიერ გაღმერთებული „დემოკრატია“ იცავს, რომ თმა არ ჩამოუფარდეთ. მათი მიზანი დაღალღალ საზოგადოება და სახელმწიფო(!) უკიდევანო ყიარამალობითა და მაისის კატის კნავილით. მაგრამ მათთა საუბედუროდ და ჩვენდა საბედნიეროდ (ისინი ხომ აღიარებენ საზოგადოების პოლარიზაციას და არ შეიძლება ამაში არ დავეთანხმოთ მათ!) ავიწყდებათ ერთი დიდი ჭეშმარიტება – „არ არსებობს უნაყოფო და უიმედო შრომაზე საშინელი სასჯელი“ (კამიუ). აქედან ლოგიკური ნებისაა გაცემა შეიძლება – ეს ყველაფერი არაფერია, მათ მიერ არჩეული გზა გვარწმუნებს იმაში, რომ უფარდო ავანსცენის მოქმედი „გმირები“ „მძიმე, მაგრამ თანაბარი ნაბიჯებით მიემართებიან თავისი დაუსრულებელი სატანჯველისაკენ“ (ეს არის იმ ფიროსმანის შთაგონება, რომელიც მეთევზეს წითელ ფერებში ხედავს)...

მაგრამ ვხედავთ, რომ აბსურდის თეატრმა ნელ-ნელა, სპილოს სინდრჯით, შვა კვაზი ბელადი, რომელიც საბოლოოდ ჩაიძირა აბსურდის სამყაროში. მით უმეტეს, უკვე ელანდება და ესმის (და ეს რეალურად ასე ჰგონია?!), „ჩურჩული გელოზია“, რომლებიც პირდაპირ მიაწინებენ მძიმეწონიან მტერზე, რომელიც მაცილის გამანადგურებელი ხარხარით ცდილობს „ბელადის“ მოკვდინებას. ის დარწმუნებულია აბსურდის თეატრის შორეული მაყურებლის სურვილისა და მოქმედების თანხედრაში მტრის ავ მიზანთან. სეთურის გვირგვინის მთხრელები კი მისი სურათის თანხედ-

ყაზახეთის ტრაგედია ბარე აბრეხისის აქტია!

„ღღეს კოლექტიური უსაფრთხოების ხელშეკრულების ორგანიზაციის სახელმწიფოების მეთაურებს მივმართავ, რათა დახმარება გაუწიონ ყაზახეთს ტერორისტული საფრთხის დაკლავაში. ეს უკვე სახელმწიფოს მთლიანობისთვის პირის ბაგოტს რაა. ეს ბარე აბრეხისის აქტია, ეს ჩვენს მოქალაქეებზე თავდასხმაა“, – აღნიშნა ყაზახეთის პრემიერდენგმა ყასიმ თოყაევი.

აუშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტი ყაზახ ხალხს სიუპიდიასა და მოუწოდებს!

„აუშ ყურადღებით აკვირდება ყაზახეთში განვითარებულ სიტუაციას. ყაზახეთი ღირებული პარტნიორია. ჩვენ ვგმობთ ძალადობასა და ქონების განადგურებას და თავშეკავებისკენ მოვუწოდებთ როგორც ხელისუფლებას, ასევე მომიტინგეებს. ყველა ყაზახს ვთხოვთ, პატივი სცეს და დაიცვას კონსტიტუციური ინსტიტუტები, ადამიანის უფლებები და მედიის თავისუფლება, მათ შორის ინტერნეტ სერვისის აღდგენის გზით. ყველა მხარეს მოვუწოდებთ, საგანგებო მდგომარეობის მშვიდობიანი გადაწყვეტის გზა იპოვოს“, – ნათქვამია განცხადებაში.

რუსეთმა პატივი უნდა სცეს ყაზახეთის სუვერენიტეტსა და დემოკრატიულუბას

ევროკავშირი აცხადებს, რომ რუსეთმა პატივი უნდა სცეს ყაზახეთის სუვერენიტეტსა და დემოკრატიულუბას. ევროკავშირის მხრიდან ასევე მოუწოდდა ყველა მხარეს თავშეკავებისკენ.

„ძალადობა უნდა შეწყდეს. ჩვენ ასევე მოვუწოდებთ ყველა მხარეს თავშეკავებისა და სიტუაციის მშვიდობიანი მოგვარებისკენ. ევროკავშირი მზად არის და სურს მხარი დაუჭიროს ქვეყანაში დიალოგს“, – განაცხადებს ევროკავშირის მხრიდან.

ყაზახეთის ხელისუფლებამ ქვეყნის ტერიტორიაზე უსუსიერო მოქალაქეების უსუსიერო მოქალაქეების უსუსიერო

ყაზახეთის ხელისუფლებამ ქვეყნის ტერიტორიაზე უსუსიერო მოქალაქეების უსუსიერო შეაჩერა. ინფორმაციას ამის შესახებ უზბეკეთში ყაზახეთის საელჩო ავრცელებს.

„საგანგებო მდგომარეობის გამოცხადების გამო, ყაზახეთის ტერიტორიაზე უსუსიერო მოქალაქეების შესვლა შეჩერებულია. ეს ეხება როგორც ფეხით გადასვლელუბას, ასევე ავიაშიმოსვლასა და ნებისმიერ სხვა ტრანსპორტს“, – განაცხადა უზბეკეთში ყაზახეთის საელჩოს წარმომადგენელმა.

მასობრივი არეულობის ფონზე, ყაზახეთის ხელისუფლებამ ქვეყნის მთელ ტერიტორიაზე საგანგებო მდგომარეობა გამოაცხადა. სომხეთის პრემიერ-მინისტრმა, ნიკოლ ფაშინიანმა განაცხადა, რომ კოლექტიური უსაფრთხოების ხელშეკრულების ორგანიზაციის საბჭომ გადაწყვეტილება მიიღო, ყაზახეთში კოლექტიური სამშვიდობო ძალები გააგზავნოს. დღეს რუსეთმა ყაზახეთში სამხედრო ძალები გადაისროლა. კოლექტიური სამშვიდობო ძალების კონტინგენტი რუსეთის, ბელარუსის, სომხეთის, ტაჯიკეთისა და ყირგიზეთის დანაყოფები შედიან.

საპარტიულო საკონსულტო ყაზახეთში გეოგ საპარტიულო მოქალაქეებს ეხმარება

ყაზახეთში მიმდინარე პროცესების გათვალისწინებით, საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტრო განცხადებას ავრცელებს. უწყების ინფორმაციით, ყაზახეთში საქართველოს საელჩო მუშაობას განაგრძობს ჩვეულებრივ რეჟიმში, ამოქმედებულია ცხელი ხაზი და საქართველოს მოქალაქეებს შეუძლიათ დარეკონ ნომერზე: +7 (717+224-32-58).

ამასთან, ყაზახეთში ინტერნეტისა და სატელეფონო კავშირის შეფერხებით მუშაობის გამო, თუ მოქალაქეები ცხელ ხაზზე დაკავშირებას ვერ ახერხებენ, მათ შეუძლიათ შეტყობინებები გაგზავნონ ელექტრონული ფოსტის მისამართზე: astana.emb@mfa.gov.ge.

„ამ დროისთვის, საკონსულტო ხაზზე ყაზახეთში მყოფ საქართველოს ყველა მოქალაქესთან. ყაზახეთში საქართველოს კონსულის ინფორმაციით, ყაზახეთში საქართველოს საკონსულტო დახმარებისთვის უკვე მიმართა ქართული ანსამბლის „ილორის“ ოთხმა წევრმა. საკონსულტო ძალისხმევით, ისინი ყაზახეთის დედაქალაქ ალმათიდან 30 კილომეტრის მოშორებით, უსაფრთხო ადგილას გადაიყვანეს და ამჟამად მათ სიცოცხლესა და ჯანმრთელობას საფრთხე არ ემუქრება. ანსამბლის ხელმძღვანელის, ბაჩანა მელაშვილის თქმით, ანსამბლის წევრები უზრუნველყოფილი არიან საკვებითა და საჭირო მედიკამენტებით. კონსულის განცხადებით, საკონსულტო დახმარებისთვის მიმართა ყაზახეთში მცხოვრებმა საქართველოს კიდევ ერთმა მოქალაქემ, რომელიც ამჟამად დასავლეთ ყაზახეთის ქ. ატირაუშია გადაყვანილი და მის სიცოცხლეს საფრთხე არ ემუქრება. სასტუმროში გადაყვანა ასევე აქტუალს აეროპორტში ჩარჩენილი საქართველოს სამი მოქალაქე...

ბითა და ნიანგის ცრემლებით „პოლიტიკონიონს“ უმღერია მათ „ბელადს“.

თუმცა, საზოგადოების დაღლა რომ ცალმხრივი არ არის, ესეც ცხადია. უკვე ახლოვდება აბსურდის თეატრის ავანსცენაზე უიმედო აპათიაში ჩაძირული, ჩამურული და დაღლილი-დაქანცული, უნიჭო, ამორფული მასა, რომელიც ძლივს სუნთქავს. ამ აბსურდის თეატრის ბოლო მოპოვანი მალა ღმერთისკენ ხელეშეხვედრილი ხრილით ამოუშვებს უკანასკნელ ამოსუნთქვას და მიკნავებული ხმით ძლივს იტყვის – პოლიტიკონიონს...

...გახუნებული ფარდა ისევ ჰკიდია უძრავად ავანსცენის თავზე. მაყურებელი იმედგაცრუებული და დამარცხებული ნელ-ნელა ტოვებს დარბაზს და იძირება თავის ტკივილსა და უიმედობაში, სადაც გულის კუნჭულში დარჩენილი ბოლო „იმედის“ საძებნელად... ყურში კი დაუსრულებლად ჩაესმის „დამოუკიდებლობა“... „დიქტატორი და დიქტატურა“... და ყველაზე ახლობელი და შორეული სიტყვა „დემოკრატია“...

აბსურდის თეატრი დასასრულს უახლოვდება, მაგრამ რეალური ცხოვრება გრძელდება... თუ მოვიშველიებთ ქართული გონის წინასწარმეტყველურ სიბრძნეს, ცხადი გახდება სამომავლო ვექტორთან როგორი დიდი სიფრთხილე გვმართებს...

„რკინის დროებაში ვცხოვრობთ, ამიტომ ახლა ყველაზე ძნელი საშოვნელი გული ყოფილა. სიყვარული მოკვდა... მოკვდა! (მ. ჯავახიშვილი). თქვენ არ გაგაჩნიათ საზარის ყველაზე დიდი გამოკრახვა ძალი - სიყვარული. შეგიძლიათ ლაფში ამოთხვართ თქვენი ის ძარბაღი, რომელიც თქვენთვის მიუღებელია, რომელიც თქვენთვის არ უნდა იყოს იგი. თქვენი ბელადი უტიფრად იმეორებს თავის საყვარელ ფრაზას: „პუტინის მოწვევა! ივანიშვილის ლეკვია!“

ქართველი ერის „მეორე სვეტი“ ილია მართალი რამდენი ხნის უკან ბრძანებდა – „სამშობლოზე არ აღმართო ხელი და ხმალი! არასოდეს, გესმის? არასოდეს! რაც უნდა მოხდეს! რაც არ უნდა მოხდეს! რაც არ უნდა შეგბრდნენ! (!!!) რა მუქარითაც არ უნდა დაგაშინონ!“...

ეს დიდი გაფრთხილება არ უნდა გახსოვდეთ, აბსურდის შემოქმედო? დი-ახ, შემოქმედონ, იმიტომ, რომ ყოველგვარი ხერხით ცდილობთ მიუღწევადი და რეალურ მომავალს მოწყვეტილი ილუზიებით კვებოთ ის არშემდგარი ჰომო საპიენსები, რომლებიც სეთურის გამოგონილ სამყაროში სხედან და თავდაჯერებით კნაიან „გმირი ბელადის“ სადიდებელ უნიჭოდ შეთხზულ მონოლოგებს!.. ისევ ილია მართალი: „უმეტრება და უფიცობა დიდი ჭირია და თუ ამას თან დაჰყვა უჭკობა და უნიჭობა, ხომ ჭირზე უფრო ჭირია“...

ნუთუ თქვენ არ ფიქრობთ, უმეტრებისა და უფიცობის მორევში რომ ხართ შეტოპილები, ეს ცხადვე უცხადესია. თქვენს თავზე „ჭირზე უფრო ჭირია“ დამტყდარი. ესეც სახეზეა. ამ დროს თქვენს მიერ სახელდახელოდ მოწყობილ ავანსცენაზე არ ჩანს ის „უანა დ'არკი“, რომელიც შესძახებს: „ჭკობა, ქართველებო!“ (ჭ. ამირჯანი). ჩვენს უკან სამშობლო! აქ თავმოყრილი უნიჭოების გროვა დღე და ღამე აბსურდული აზრებით საკუთარი თავის დარწმუნებასა და შთაგონებაში არიან, დაჯერებული ამ მიზნებისა და საქციელის წყნარობაში. ეს კი ნიშნავს საკუთარი მეს გამეტებას „მარადიული სატანჯველისთვის“ აბსურდისკენ მიმავალი გზით.

თავიანთი იდეებით შთაგონებული აბსურდის თეატრის „გმირები“ პიროვნულ ზნეობას შესავლელ კარებთან ტოვებენ. ისინი სრულიად „განბანნილი“ შედიან მოგონილ სამყაროში, რომელიც რეალურ გარემოს წაართვის, თავისი ილუზიური რწმენით დასუნძულუბები და არად დაგივებენ მათი მოქალაქეობრივი ზნეობის საწყისებს... როდესაც ზნეობა არ სცილდება ამ „გმირთა“ შინაგანი ერუდიციის ღარიბ სამოსელს, ის ვერც მოაწესრიგებს თავის ქცევის ნორმებს. ეს კი შეუძლებელს ხდის დიდი სახელმწიფოებრივი ინტერესების მსახურების ვალდებულებას, რაც ვლინდება

იმასი, რომ თავის პირად მოთხოვნილებებს ფარისევლთა საჭიროებებს უთანხმებს სახელმწიფოს ინტერესების იგნორირებით, რომელიც სიცოცხლისა და კეთილდღეობის ყველაზე მძლავრი გარანტია.

აბსურდის ავანსცენის გმირები ერის სამსახურში დგომით კეკლუცობენ, თუმცა ერის ცნებაში არასოდეს იგულისხმებენ ხალხის სურვილსა და ნებას, თუნდაც, ეს უმრავლესობას ეხებოდეს. საინტერესო ილიცაა, რომ საკუთარი „მარტოობის ასი წელიწადის“ ილუზორული სამყაროს შექმნით, სამშობლოს ცნებას პირადი კრიტიკიუმებით ზომავენ. მათ ავიწყდებათ ან, იქნებ, არც არასოდეს იცოდნენ და უფიქრიათ ყველაზე ამაღლებულ და ყოვლის შემძლე ძალაზე, რომელსაც სიყვარული ჰქვია. „სიყვარული – უნდა გარდასა და პირუთვნელობაში გამოხატული კეთილმოსურნე დამოკიდებულება სამშობლოსა და სამყაროს მიმართ. მშვენიერების გრძობას მშობლიური მინა-წყლის სილამაზე და ერის ზნეობრივ-კულტურული საგანძური აღვივებს, ყოველივე ამას ზიარებული კაცი – მამულიშვილია, პატრიოტია“ (ჭ. ამირჯანი). როგორც ვხედავთ, აბსურდის თეატრის გმირები, მათ „ბელადთან“ ერთად, მამულიშვილობასა და სამშობლოს ყველაზე გულანთებულ ჭირისუფლობაზე დებენ თავს. ეტყობა, მისი მთავარი არსი მათ არ ესმით, უბრალოდ, სურვილი აქვთ, რაც შეიძლება მეტი მხარდამჭერი მოიპოვონ და ძალითა და სხვა ხერხებით(!) შეიტყუონ მათ მიერ შექმნილ ავანსცენაზე და ამით მთელი ქვეყანა აქციონ აბსურდის თეატრად. მაგრამ ავიწყდებათ, რომ ქვეყანაში მრავლადაა მამულიშვილური გრძობით ანთებული „ჭკვანხიერი“ (ილია) კაცი, რომელიც კარგად ხედავს იმას, თუ ვის უნდა ანდოს მამულის ბედ-იღბალი და თვითონ როგორ დადოს აგური მის გასაბრწყინებლად.

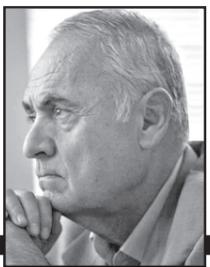
მაგრამ, დღეს ნაღდი მამულიშვილების გვერდით ცრუ ჭირისუფალთა რიცხვიც მომრავლდა. პარადოქსი ისაა, რომ წარსულის ნოსტალგიით ბათინებული და რაინდობის სანიტი უსაფრთხოების, დემოკრატიის საყვირით მთელ ქვეყანაში დარბიან და მის მხნელ მისი-ად წარმოიგზავნენ თავს. ისინი უფრო უმრავლესობაა. არადა დამოკიდებენ ივანიშვილის ნაგავსა და სიცრუის კორინთელის დახვედრით, ცდილობენ ძარბაღის სახელმწიფოებრიობაზე წარსულში დაბრუნდნენ.

მაგრამ ავიწყდებათ, რომ მხოლოდ და მხოლოდ უკვე მიღწეული აბსურდის თეატრის შემოქმედნი არიან...დღეს კი, სახელმწიფო კარგად ხედავს რევანშისტებისა და სხვა გარე მოქილიკეთა უსარგებლო და უშედეგო ღვაწლავს. ისინი დემოკრატიის მოშველიებითა და ურცხვი მანიპულაციებით ცდილობენ დამალონ თავიანთი ნამდვილი მიზანი, უსუსურობა და სხვადასხვა უთავმოყვარეო ყოველგვარი ზღვარგადასული ქცევა და ჩაგრულებად წარმოადგინონ საკუთარი თავი. ეტყობა ქვეყნისა და ნორმალური ცხოვრების მოტრფივად ადამიანების ნამდვილი ჭირისუფლობა მათთვის მიუღებელია, რადგან სიცრუის მანქანა უშედეგოდ თუხთუხებს აფრენის მოლოდინში.

დაბოლოს, აბსურდის თეატრის მოქმედ პირთა გალერეა საბოლოო დამარცხებისთვისაა განწირული. მალე დასრულდება ბელადობისა და წარსულში დაბრუნების მოსურნეთა ისტერიკული ღრინცელი. მე კი, ვიტყვოდი, „რამეთუ კუდი ძაღლისა არ განიმართების, არცა კირჩხიბი მართლად ვაღს“.

ბასსოვდემი, „პარიმარი, პარიმარი“- მარჯვნივ წახვალ, ინანე! მარცხნივ წახვალ, მინც ინანე! მარჯვნივ წახვალ, მინც ინანე! მარჯვნივ წახვალ, მინც ინანე!

სამშობლოს ეიფიდეგი, ჯანსაღო ძარბაღო მარო!

მურმან კვარაცხელია, ეპროფიკის მმართველთა დეპარტამენტი, პროფესორი.

ამ წინააღმდეგობის გამოცემიდან თითქმის ოცი წელია გასული. გიორგი ლეონიძის შემოქმედებებზე დაკვირვება და ურუნალ-გაზეთებში ცალკეული ესეების გამოქვეყნება ამ ხნის განმავლობაში არ შეიწყვეტია; საკმაო მასალა დამიგროვდა და გადაწყვიტე შევესო მოგონებებისა და წერილების ძველი კრებული, ერთგვარად გადამეხალისებინა. ძვირფასი, დაუვიწყარი თენგიზ მირზაშვილის მიერ სიყვარულითა და დახვეწილი გემოვნებით გაფორმებული წიგნი, ვანო ჩხარტიშვილის თანადგომით, 2003 წელს გამოიცა. ბატონ ვანოს ერთხელ ვუთხარი, რომ აწყობილი ტექსტის გამოსაცემად მისი მხარდაჭერა მჭირდებოდა. აღარც შემისხენებია, გამომცემლობა „თეთრი გიორგის“ თავაკაცს, ჩვენს ცნობილ მთარგმნელს, გივი კვიციანი-ვილს ისე გადაურჩიხა დასახელებული თანხა და ყველაფერი მოგვარდა. დაუხმარებლად, ხელის გაუმართავად, არც მეორე გამოცემა გამოდის, მაგრამ ქართული მწერლობის დიდად მოყვარულმა და დამფასებელმა, იმ კაი კაცმა, ვინც ეს სამადლო საქმე იყისრა, თავისი ვინაობის გამხელა არ ისურვია.

პოეტის დაბადებიდან მეასე წელი რომ სრულდებოდა, „გიორგი ლეონიძის თელავის საზოგადოებამ“ პრეზიდენტ ედუარდ შევარდნაძეს გაუგზავნა „ღია წერილი“, სადაც ნათქვამია ამ დიდი შემოქმედის წარუდინებელ ღვაწლზე, „ხელთუქმნელ საგანძურზე“, რითაც მან ჩვენი ლიტერატურა აამაღლა. იქვე სინანულითა აღნიშნული, რომ გარდაცვალებიდან ოცდაათი წელი გავიდა და მისი სახელის უკვდავსაყოფად თითქმის არაფერი გაკეთებულა. მართლაც ხელყარა იღვწის შევხვედით განსაკუთრებული ზემოთ აღსანიშნავ იუბილეს და უთუოდ სამართლიანი იყო წერილის ავტორთა გულისწყრომა: „აღმათ, თანამედროვეთაგან ბევრს არ რგებია ასეთი დაუმსახურებელი დაუფასებლობა“. უპირველეს, აუხსნელ, დასანან გაუგებრობად ისაა დასახელებული, რომ მისი უმდიდრესი ლიტერატურული მემკვიდრეობა სრულად არ გამოცემულა.

იმ დროის მერე ერთი იმდენი კიდევ გავიდა, მალე სამოქი წელი შესრულდება, რაც გიორგი ლეონიძის ნეშტი მთაწმინდის მიწას მივაბარეთ და ის საყვედური კვლავ პასუხგაუცემელ საყვედურად რჩება, ვერა და ვერ მოემა თავი პოეტის ტომეულთა აკადემიურ გამოცემას, ურომლისოდაც მისი შემოქმედების ყოველმხრივი, საგულდაგულო შესწავლა შეუძლებელია.

ახლანდელ საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის საამისო შესაძლებლობა არ გააჩნია. ასეთი პროექტის განხორციელებას უთუოდ ხელისუფალთა მოწადინება, სახელმწიფო ზრუნვა ესაჭიროება.

გიორგი ლეონიძის შემოქმედებას, უანრობრივი თვალსაზრისით, ყველაზე სრულად და მრავალფეროვნად მოიცავს 2000 წელს ლიტერატურის მუზეუმის მიერ იზა ორკონიკიძის რედაქტორობით გამოსული დიდი წიგნი „ოლე“. შედგენისას დირექტორს ვებმარებოდი. ვმონაწილეობდი ლექსების შერჩევაში, თუმცა ზოგი რამე არ დამიჯერა. „ნატვრის ხეს“, ჩემივე მოთხონით, დავმატე „ამბავი ესტატე ლაფაჩისა“ და „პატარა ტამალია“. ასევე, მე ვურჩიე რედაქტორს, შეეტანა ურუნალ „მნათობში“ გამოქვეყნებული პატარ-პატარა დაკვირვებანი - „ნამცვრევი“. დავსახელებე რამდენიმე მნიშვნელოვანი წერილიც, მათ შორის, პოეტის სიყვარულის მეგობარზე, ლადო გუდიაშვილზე. წერილებში რატომღაც შეტანილია 1917 წელს დაბეჭდილი ლექსი „თამარ!“ - ქებათა ქება თამარ დედოფლისა, რაც გაუგებრობად უნდა ჩაითვალოს. იგი თავისი აღზავობით, წყობით, სულისკვეთებით და შინაარსითაც ამკანად თავისუფალი ლექსია.

პოეტის წერილების მოსაძიებლად კვლავ უნდა გავრძელები მისი მემკვიდრეობა და ცალკე კრებულად გამოიცეს, რაც მის სიცოცხლეში, 1959 წელს გამოცემულ წიგნში - „გამოკვლევები და წერილები“ - არაა შესული. ამის გაკეთება უთუოდ სარგებლის მომტანი იქნება.

„ოლე“-ში შეტანილი „პირადი წერილები“ და „სიტყვები“ მუზეუმის თანამშრომლებმა მოიძიეს. ორივე ეს განყოფილება ნაკლებად ვანად გამოიყურება. მათი შესვლა აუცილებელია (ეჭვი არ მეპარება, მრავლად აღმოჩნდება), მერე რამეს მოფენს ნათელს, გიორგი ლეონიძის პიროვნებას უკეთ წარმოჩინდება.

ჩვენი კლასიკოსების დანატოვარის შესასწავლად არცაა საჭირო ბიძის მომცემი საიუბილეო თარიღები, მათი მემკვიდრეობა სრულფასოვნად რომ ავითვისოთ, გამუდმებით უნდა ვმუშაობდეთ. კვლავაც გვიჩვენა წუხილის გამოთქმა, ვინაიდან დღემდე, დაუხარისხებელი, დაუმუშავებელია სხვადასხვა ადგილას გაფანტული გიორგი ლეონიძის

არქივი, რომლის მოწესრიგების შემდეგ მერე საინტერესო რამ გამოვლინდებოდა.

სიამოვნებით მინდა აღვნიშნო - ახალგაზრდა ნიჭიერმა მეცნიერმა, ქართული ლექსის ალლოიანმა მკვლევარმა, ნათია სიხარულიძემ გამომცემლობა „ინტელექტს“ დასასტამბავად გადასცა და მალე გამოვა „150 ამბავი“ გიორგი ლეონიძეზე, რომელშიც წარმოჩენილი იქნება პოეტის ესოდენ მიმზიდველი ადამიანური თვისებები, მდიდარი სულიერი სამყარო, განუმეორებელი ლირიკის მადლი, მომხიბლობა.

წლეულს, გამომცემლობა „მაკამის“ ხელმძღვანელებმა ბონდო მაცაგერიძემ და რუსუდან მოსიძემ ორიგინალურად ჩაიფიქრეს, კიდევ განახორციელეს და მკითხველს მიაწოდეს „ნატვრის ხის“ ულამაზესი სასაჩუქრე გამოცემა. წიგნში ილუსტრაციებად ჩართულია, თითოეულ მოთხონასთან მისი დაბეჭდილი, თენგიზ მირზაშვილის ნამუშევართა ფერადი რეპროდუქციები. დიდი მწერლისა და დიდი მხატვრის შემოქმედებითა შეხვედრამ შესაფერი ნაყოფი გამოიღო. ეს ისეთი წიგნია, რომლის ხელში აღება და გადაფურცვლა ჭეშმარიტ სიხარულს მოგანიჭებს.

ბოლო წლების მეტურულ ლიტერატურაში ყველაზე გამორჩეულ ქმნილებად მისახება რამდენიმე ვეგმა, ფანტასტიური რომანის გადმოქართულების, ქართული სიტყვის წუნადღებელი ჭამბაგირის, გურამ გოვიამილის ესეი-მოგონება „ჩემი გიორგი ლეონიძე“, რომელიც რამდენიმე თვის წინ გამბულად იბეჭდებოდა ვაგზე „საქართველოს რესპუბლიკაში“ და ჯერ წიგნად არ გამოსულა. გურამს ათეული წლების მანძილზე გულთბილი მეგობრობა აკავშირებდა „ყოფილის პაემნის“ ავტორთან და იმდენი რამე აქვს მოსაგონებელი, მოზრდილი ტომი ვერ დაიტევდა.

თუ რა ძალისა და სიდიდის მოვლენად არის მიჩნეული გიორგი ლეონიძე, ეს პირველსავე ამბავში იგრძნობა. ყელზე გორგალმობჭენილი, თავდაცვ დაბეჭდვებული მესიტყვე, ვერ იკავებს მოზღვავემულ მღელვარებას და ჩვენც ამ გაქანებულ დინებას, ძნელად მოსათოკავ რიტმს უნდა მივყვეთ:

„ერთადერთი, რაც ამქვეყნად, უფრო სწორად, სამყაროში, არც ჩერდება, არც ბერდება და არც კიდევ არ მთავრდება, მარად მედინი დროა, რომლის სივრცეშიც ხმების

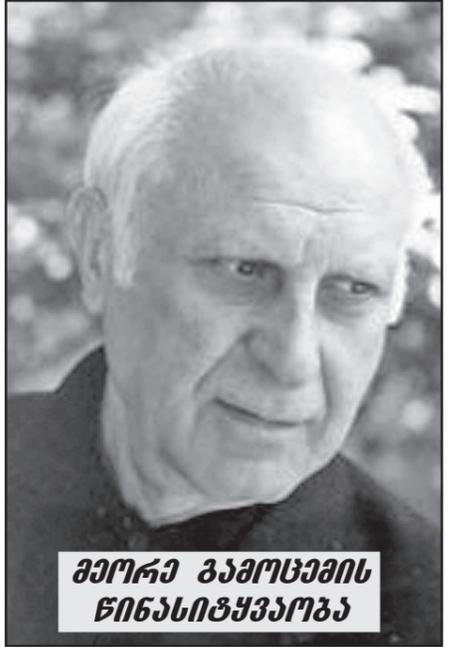
ლი. უნივერსიტეტის რკინის მესრიდან ძირს ვეშვებოდი, გმირთა მოედნისკენ. თავში რამდენიმე სტრიქონი გაკრთა; გონებაში ერთმანეთს გადავამი და მერე ჩავეჩრე. ამ ნაუცბათევი სტრიქონების წარმომავლობაზე სათაურისც („ვერის ხევის დაღმართზე“) მიანიშნებს:

ვერ მოვმხდარვარ ვერაფრით -
ლაშე მჭამს თუ დღე მჭამს,
ის კი ვიცი, სიყმაწვილის
არაფერი შემრჩა.

ერთი უცნაური და მოუპოვებელი თვისება მაქვს - როცა რამეს ვკითხულობ, ძალაუნებურად, ყოველთვის პარალელურად ვეძებ და თუ მივაგენი, წიგნის ფურცლის არშიებზე ვინიშნავ. ეს ლექსმაც იყის, მეუბრამ ცდილობ, რამე რამეს მიაშკავსო; ხშირად იმასაც ლამობ, მკვეთრად დაპირისპირებულ საგნებსა თუ მოვლენებს შორისაც საერთო ნიშანი აღმოაჩინო. ეს კონტრასტის უძველესი და ყველგან გამოსადეგი ხერხია. გარკვეული შემზადების მერე ვიწყებ წერას და რადგან ერთდროულად ბევრ რადაცას მივედ-მოვედები, ჩემგანვე მოქსოვილ ბადები გავებმები ხოლმე და დაწყებულს შუა გზაზე ვტოვებ. არაერთი ლექსი, პოემა და პროზა (დოკუმენტური) ღვთის ანაბარა მაქვს მიტოვებული. წლები ვადის და აღრინდელ ჩანაფიქრს აღარ ვუბრუნ-

ემზარ კვიციანიშვილი:

ქართული სიტყვის ბაზიარი

თვინიერ, ძველი და ძველთუძველესი გამოსახულებანიც რაილებენ, ჩვენი ფრიად და ფრიად უძვირფასესი ადამიანების გამოსახულებანი. ამ ძვირფას ადამიანთა გამოსახულებათა შორის ხალხის სიყვარულმისტილი, როგორც იცოდა, ისევე ისე შემზუნება ჩემი გიორგი ლეონიძე, რომლისთვისაც „სიტყვებუ და ლექსი ერთია, ერთ ჩუქურთამში გამოყვანილი“ და კვლავაც „წიგნებში უნდა გახვევა, თავზე ფურცელი გადაყაროს, იწვიმოს ლექსმა ივრის ლერწმიდან და მოასმენდეს პირველ სიყვარულს...“

მრავალი მოგონებაა ჩაწული ამ თვალმოუწყვეტლად საკითხავ ესეში.

ჩემი მხრიდან ამას ვიტყვობი: როცა ვეგბა ტივად შეიკვრება და ცალკე წიგნად დაიდება რჩეული მოგონებები და წერილები გიორგი ლეონიძის სხივადფენილ პიროვნებაზე, მის დიდას და მარად ცოცხალ შემოქმედებაზე, როგორც ოლეა „ხეთა წინამძღოლი“, ყოველთა ნაწერის სათავეში გურამ გოვიამილი გახსენებებს ჩავაყენებდი...

ასი წელი რომ შესრულდა გიორგი ლეონიძის ამ ქვეყნად მოვლინიდან, დილიდანვე მასზე ვფიქრობდი და მინდოდა რამითი გამომხატა მისდამი ჩემი სიყვარუ-

დები. მგონია სულ ვიცოცხლებ ამ ათასი საცდურითა და მახეებით მოფენილ ქვეყანაზე, მაგრამ სასტიკად ვცდები და უაზროდ გახარული წლები (უპირატესად, ახალგაზრდობისა), როცა იქნება, ამომართყვამს ცხვირში. ასევე შეკუთვნის.

წერისას ალლოს, გემანს მინდობილი, არაცნობიერში მოფთაურე, წინასწარ ვერ განჭვრეტ, მესხიერების ჩამნელებული, დროებით მიჩუმბათეული უნჭულეები სად გავტყორცნის, საითკენ გავაქანებ (სადაურსა სად ჩაიყვან...), ძიების, მისაკვლეველის წედომის დაუკეველი უინი. გიორგი ლეონიძისაც სწორედ ამან ათქმევინა: „ლექსი სად დაიძახებს, სად შეჰყივლებს სურვილი?“ დასაწერ ლექსს მეძებარივით უნდა ჩაუხაფრდე, ნაბულზე მყოფმა აულო კვალი და ბოლომდე მიჰყევ.

ასევე ხშირად მიფიქრია და დამიწერია კიდევ - გიორგი ლეონიძის მიუღწეველი ოცნება ოქროს ფრინველად მოველინებოდა ხოლმე, მის სახლოვეს გაიხსულიებდა და ისევე ლაყვარდებში მიიმაღებოდა. საერთოდაც, ძალიან უყვარდა ფრინველები (გავიხსენოთ მის ლექსებში აფრთხილებული გნოლი, ციცარი, ხობობი, ნარჩიტა...) და თა-

ლტა, განილვტო. უეცარმა გაღვებამ სინანულის მძაფრი შეგრძნება დაუტოვა.

...ღამის იღუმალ მნათობთან, მოვარესთან დაკავშირებულ გიორგი ლეონიძის ამ მეტად უცნაურ ხატზე აღრეც მაქვს დაწერილი, მაგრამ, პარალელთა გამო, კვლავ მინდა მივუბრუნდე და უფრო სხვაგვარადაც შევხედო. პოეტთა უმრავლესობის მსგავსად, გიორგი ლეონიძეც ზღვარდაუდებლად შეყვარებულია მოვარეზე და მთელი სიცოცხლის მანძილზე, არაერთ ლექსში მოუძებნა შესაფერი ადგილი, უმეტესად, სოფლურ გარემოში. შეგვიძლია გავიხსენოთ ყიფილეთის მხარეს, ვადამლოლი, უკიდვანო ტრამალის ვადამაქათათეველი „მოზღოვის მოვარე“, „სოფლის გუმბეში გაჩრილი მოვარე“, მაგრამ ის ივრისპირა ვაზაფხულის მოვარე თავისი იერით ყველასგან განირჩევა.

ცოტა შორიდან მომიწევს დაწვება. ჩემს უახლოეს მეგობართან, გივი გეგუჭკორთან ერთად, „ნაკადულოში“ გამოსაცემ მეოცე საუკუნის ქართული პოეზიის ანთოლოგიის შესადგენად ვმუშაობდი. ერთ-ერთ გაყვითლებულ ვაგზეთში (ამას აღმოჩენას ვერ დავარქმევ), წავაწყდი გიორგი ლეონიძის განზრახული პოემის ნაწყვეტი, რომლის სათაურია „ურუხუნე“. ექვსი სტროფის ქვემოთ ამოვიკითხე ავტორისეული შენიშვნა: „ურუხუნე - ვახელი ყაჩაღი, „ტყის ძმობის“ წევრი, მოკლული 1912 წელს. გიორგი ლეონიძის, ტყეზე სიყვარულანვე შეყვარებულს, „ტყის ძმობის“ ყველაზე თვალსაჩინო, დაღუპული ახალგაზრდა წევრისადმი, ცხადია, სიმპათია ექნებოდა და ამიტომაც გადაწყვიტა მასზე პოემა დაეწერა. ეს არის მხოლოდ საზარდაარისათვის განკუთვნილი შესავლის ნაწილი. პოემა, როგორც ჩანს, ორ ხმაში (საზანდარი და მასპინძელი) წარმართებოდა და რამდენადმე მესტვირისეულ „არსენას ლექსს“ ემგვანებოდა.

დასანანია, რომ 1928 წელს დაწყებული ამ პოემის ხორცშესხმა, მიზეზთა გამო, გიორგი ლეონიძის არ დასცალდა, რასაც, ალბათ, მაშინდელმა, ნაძალადევად დაწყებული კოლექტივიზაციამ და პატრიარქალური სოფლის რღვევამაც შეუშალა ხელი. თავისი შედეგების მეტი წილი გიორგი ლეონიძემ სწორედ იმ ხანებში შექმნა, ნიჭის უმძლავრეს აღმავლობას განიცდიდა და საზანდარიც (იგივე პოეტი) ამტომაც გალაღებულად ამბობს:

სიტყვავ, დაისხი ზურმუხტი, პირველი ნამეხარია!

გადაწვენილი ვაზივით გავშლილვარ, გამიხარია!

ვაჟა-ფშაველასი არ იყოს, გიორგი ლეონიძეც გაზაფხულის დადგომას, ბუნების ძალთა აღორძინებას მუდამ შეჰხაროდა და აქ იმითომაც არის ნახსენები „პირველი ნამეხარია“ (ტიუტჩევის ლექსის იმ სტროფასაც ამის გამო იხსენებდა ხოლმე). ეს სტრიქონი მოწიფულობის უამს დაწერილ ლექსშიაც გახმანდა: „ცაში პირველი ნამეხარია“.

გადაწვენილი მაქვს, გალაკტიონ ტაბიძესა და გიორგი ლეონიძემ მცირე ესეი დაწვენილი. ძნელად მოიძებნება სხვა ორი დიდი პოეტი, ერთმანეთისგან თავიანთი ბუნებით, ხასიათით, ტემპერამენტით, მიდრეკილებებით, შინაგანი სამყაროთი, გამოსახვის ხერხებითაც ასე განსხვავებული რომ იყოს, მაგრამ გამიჩნდა სურვილი მათი შეპირისპირების და არა დაპირისპირებისა. ისინი ერთმანეთს ბედნიერად ავსებენ და ამიტომაცაა, ქართულ პოეზიას ორივე მათგანი ასე რომ ეძვირფასება. განსხვავებათა გვერდით, მინდა გამოვავლინო ის საერთო, რისი პოვნაც მათ შემოქმედებაში შესაძლებელი იქნება. ორივეს სასტიკ, უმკაცრეს ეპოქაში მოუხდა ცხოვრება და მოღვაწეობა. ამდენად, შეუძლებელია, ერთიანი ტკივილები არ განეცადათ.

გალაკტიონ ტაბიძეს თითქოს არ აკლდა ყურადღება, რეგალიები, მაგრამ, ეჭვებით შეპყრობილმა, ერთგან მაინც დაიჩვილა: თუ სამშობლო მაინც არ მომეფეროს, მე მოვკვდები, როგორც პოეტს შეჰყვარის.

დანაქადი კიდევაც შეასრულა. მისი უკვდავებაში გადასვლა თუმცა თავზარდასმევი, მაგრამ მაინც ღირსეული იყო. არსებობს ასეთი გამოთქმა „პოეტის კატასტროფა“. მისი

თავიდან აცილება თითქმის არცერთ ნამდვილ პოეტს არ ძალუძს.

გიორგი ლეონიძესაც არ დაჰკლებია სიცოცხლეში პატივი, მთავრობის, ჯილდოები, მაგრამ მაინც ბევრ რამეზე იყო გულნატკევი. ეს ყველაზე მეტად სიცოცხლის მიწურულს გამოამჟღავნა, მაგრამ ადრევე აქვს ლექსად ნათქვამი:

სიცოცხლეს ვერვის დავესესხებო, თუ სამშობლოსგან გავიწირებო.

სწორედ ეს სტრიქონები გაიხსენეს, პოეტის განდაცვალების შემდეგ მისდამი გამოჩენილი უყურადღებობის გამო განაწყენებულმა, მისი კუთხის, მშობლიური კახეთის მკვიდრებმა, იმავე „ღია წერილში“ დაწვენილი: „გიორგი ლეონიძის გაწირვა სამშობლოს გაწირვაა. ჩვენ ვერც ერთს გავწირავთ და ვერც მეორეს“.

წინასწარ ვერ ვიტყვი, როგორი გამოვივა ჩემ მიერ ჩაფიქრებული ესეი, მაგრამ ყოველნაირად ვეცდები, საჩოთინო, ამ ორ წმინდა სახელს ჩრდილს რომ მიაყენებს, არაფერი გამეპაროს.

პირველი გამოცემის მოკლე წინათქმაში („ავტორისგან“) სინანულით არის აღნიშნული, რომ წიგნში ცოტა რამეა ნათქვამი გიორგი ლეონიძის ყველასგან განსხვავებულ შრომაზე, სამწუხაროდ, ეს სინანული კვლავაც სინანულად მრჩება და ვაპირებ, „ნატრის ხეს“ საგულდაგულოდ მივეზრუნდე. იქ დაბინავებულ შედეგებზე საგანგებო დავიწვინებ უდიდეს სიამოვნებას მომანიჭებს, მაგრამ, ამასთანავე, იოლი შრომა არ იქნება.

გაცნობიერებული მაქვს - მეორე გამოცემის ცალკეულ წერილებში ზოგი რამ განმეორებულია, მაგრამ ასეთი შემთხვევები დაუდევრობისა და მეხსიერების დაქვეითების მრალი არ გახლავთ. ადრე განხილული ტექსტების სხვა კუთხით წარმოჩენა დაძვირდა და ეს ამან კუნაპირობა.

სა, სა, სა!..

მალე ქართველი ხალხი, თვით ნაციონალური და მათი უღელური ტელევიზიებიც კი ერთად ატეხენ ხარხარს მიქას ბოღვეზზე

საბარტოველს ყოფილი პრეზიდენტი მიხეილ სააკაშვილი სამოქალაქო საზოგადოებას მიმართავს და მათ სთავაზობს, დაუბრუნდნენ კორუფციონერთა და ადამიანის უფლებათა დამრღვევთა „შავი სიის“ იდეას...

საკაშვილის თქმით, უნდა შექმნან იურისტთა ჯგუფი, რომელიც აღნიშნული ადამიანების დანაშაულის შემადგენლობას მოიკვლევს, მტკიცებულებებს მოაგროვებს და ამის შემდეგ ეს ყველაფერი საჯაროდ უნდა გამოაქვეყნოს.

„ჩემი მიმართვა სამოქალაქო საზოგადოებას: ის მასშტაბი უკანონობის, რომელიც ახლა ხდება, განპირობებულია ძირითადად დაუსჯელობის სინდრომით. მე გთავაზობთ, დაუბრუნდეთ კორუფციონერთა და ადამიანის უფლებათა დამრღვევთა „შავი სიის“ იდეას. ის ადამიანები, ვინც იარაღი ჩაუდო არჩევნების პერიოდში ყოფილ პოლიციელებს, ვინც მოიპარა დიდი რაოდენობით ხალხის საბიუჯეტო ფული, ვინც გაყალბებით შეკერა კარტოგრაფების საქმე, ვინც მიიღო მონაწილეობა ჩემ მიმართ არაადამიანურ მოპყრობა-

ში, უნდა შეიყვანონ ამ სიაში. ჩვენ უნდა შევქმნათ იურისტთა ჯგუფი, რომელიც მათი დანაშაულის შემადგენლობას მოიკვლევს, მტკიცებულებებს მოაგროვებს და ამის შემდეგ ჩვენ ეს საჯაროდ უნდა გამოავსვენოთ, ასევე, უნდა მივმართოთ, დასავლეთის საელჩოებს, არ გაცენ მათზე ვიზები და შემოიღონ პერსონალური სანქციები.

ამ ხალხს: მოსამართლეებს, პროკურორებს, თანამდებობის პირებს, ვინც გაძარცვა საქართველო და ვინც ამდენ უსამართლობას ჩადის, მოქალაქეები ქუჩაში უნდა სცნობდნენ და შესაბამისი რეაგირება უნდა ჰქონდეთ, როგორც ქვეყნის დამაქცევლებსა და თითოეული ქართველის კეთილდღეობის მტერზე.

ყურანლისტებს უკვე საკმარისი მასალები აქვთ შეგროვებული. მაგალითად, იმაზე, როგორ აუხსენილად გამოდიდრდნენ ჩემი საქმეების პროკურორები. დადგა დრო, რომ ისინი კი არ გვადანაშაულებდნენ, არამედ ჩვენ, როგორც საზოგადოებამ, შევხედოთ მათ თვალბეჭით. შევადგინოთ სპეციალური საიტი და დავწეროთ მათი საბრალდებო დასკვნა“.

საქმის საგანგებო განხილვა

ელექტროენერჯის, ბუნებრივი გაზისა და წყალმომარაგების ტარიფები არ გაზრდილა!

საბარტოველს ენერჯეტიკისა და წყალმომარაგების მარეგულირებელი ეროვნული კომისია (სემეკ) საზოგადოების სწორი ინფორმირების მიზნით, კიდევ ერთხელ აცხადებს, რომ ელექტროენერჯის, ბუნებრივი გაზისა და წყალმომარაგების ტარიფები არ გაზრდილა.

მათივე ცნობით, 2022 წლის პირველი იანვრიდან ტარიფები არ შეცვლილა და ძალაშია კომისიის მიერ წინა პერიოდში მოქმედი სამომხმარებლო ტარიფები. როგორც კომისიაში აცხადებენ, ტარიფების ზრდა არ განიხილება.

„პოლიტიკური პარტიები და სხვადასხვა პოლიტიკური პირები კიდევ ერთხელ ცდილობენ, რომ საზოგადოება შეიყვანონ შეცდომას და საკუთარი პოლიტიკური ინტერესების გამო, მოსახლეობას აწვდიან ცრუ ინფორმაციას“.

P.S.

რის თქმასაც აქ ვაპირებ, იმას ლექსთან, პოეზიასთან ნაკლები კავშირი აქვს, მაგრამ საქვეყნო საწარმოებზე კი მინდა გამოვთქვა ჩემი გულისტკივილი. სამშობლოს ბედი მუდამ ადევლებდა და აფორიაქებდა გიორგი ლეონიძეს. იგი ცოცხალი რომ ყოფილიყო, ათასჯერ უფრო მძაფრად და ხატოვნად გადმოგვივლიდა საქართველოს ძნელდრობის მიზეზებს. მისნაირ პიროვნებაზე ამჟამად მხოლოდ ნატრა შეგვიძლია.

დიდი ხნიდან ცნობილი ქვეყნობაა - ყველამ თავის საქმე უნდა აკეთოს. მე უკვე ხანდაზმული, ჩემს მოვალეობებს არ გავეცევი, მაგრამ როცა ხედავ (ეს კი ათეული წლებია გრძელდება), რომ სამშობლო, ჩვენივე უგუნურობის გამო, თანდათან დნება, ხელიდან გვეცლება, ყოველგვარ გარჯას ვარი ეკარგება, სასონარკვეთა გიპყრობა.

ერთი რამ ნამდვილად მოხდა სასიკეთო, იმედის ჩამწვრთვა: საქართველოს დამანგრეველი და იავარყოფელი, ნაპრეზიდენტალი, შხამით გასისინებული გველუშაბი ციხის საკანშია შემწყვდელი. ყველას ციხისკენ რომ ერეკებოდა, ასახიჩრებდა, ხოცავდა და „წულოცანი ტოლერანტობა“ გამოაცხადა, ათასობით უმძიმესი დანაშაულის ჩამდენმა, ახლა თვითონ იწვინოს, როგორი გასაძლებია ციხის კედლებში ყოფნა.

მისი საშინელი მმართველობის ცხრა წელი, საქართველოს უახლეს ისტორიაში, ყველაზე სამარცხვინო იყო და არაადამიანური კოშმარულივით, გაუსაძლის ციხეებში პატიმართა გაუგონარი წამებით, დანტე ალიგიერის კალმით დახატულ, „ცხრა წრედ“ დაყოფილ „ჯოჯოხეთს“ თუ შეედრებოდა.

რამდენად უნდა გქონდეს განწყვეტილი შუბლის ძარღვი, რომ მისნაირ მონსტრს, ყოველმხრივ საძაგელ არსებას, პირწავარდნილ ავანტიურისტს, მძარცველს, „უსამართლოდ დევნილი“ და „პოლიტიპატიმარი“ უწოდო. ჩვენს მართლმსაჯულებაში არ არის გათვალისწინებული სასჯელი, მის მიერ ჩადენილ უსაშინლეს დანაშაულებათა გრძელ ნუსხას რომ შეეფარდებოდეს.

ყველაზე უსუსტად, ამომწურავად და ეჭვშეუტანლად ამ ზენდაცემული, შემოღობილი და ბოროტი არაკაცის მოლაღობური და ლაჩრული ქმედებანი ახლანდელმა ჩვენმა პრემიერ-მინისტრმა, ბატონმა ირაკლი ლარიბაშვილმა შეაფასა. ადრეც მითქვამს და გავიმეორებ - ნაცემობა არის საქართველოს სხეულზე ხელოვნურად გაჩენილი ავთვისებიანი სიმსივნე და თუ არ ამოიკვეთა, ერთიანად გადაგვიყოლებს. მართო ერთი მთავარი დამანაშაულის დაპატიმრება ქვეყნის ვერ დაანყნარებს, გვერდით უნდა მიუსვან მის დანაშაულებათა მონაწილე ყველა მკვლელი, ჯალათი და ავსული. ეს ნადირთა ხროვა (არ მინდა გვარები ჩამოვთვალო, ისედაც ცნობილი და გაშიფრულია მათი ვინაობა), უმკაცრესად უნდა დაისაჯოს. ერთხელ და სამუდამოდ, საქართველოში წერტილი უნდა დაეცვას კერპთაყვანისმცემლობას, რაც დაბალი შეგნების ნიშანია. გასული საუკუნის ოთხმოცდაათიანი წლებიდან მოყოლებული, რა საშინელებაც დაგვმართა ამ სიმასინჯემ, ჯერაც არა გვაქვს განსჯილი და გაცნობიერებული.

ბევრი რამეა საფუძვლიანად მოსაგვარებელი. სამარცხვინო, ამაზრზენი და მოუთმენელია, არაფრით გამორჩეულ მეთავისეთა, მხოლოდ საკუთარ კეთილდღეობაზე მზრუნველთა ფუფუნებაში ცხოვრება, როცა ხალხის უმრავლესობა უკიდურეს გაჭირვებას განიცდის.

ხელისუფლებამ უნდა გაითვალისწინოს - თუ ასე დაცოტავებული ჩვენი ერი არ გამრავლდა და ქვეყანაში რამდენადმე შეძლებული საშუალო ფენა არ შეიქმნა, ქართული სახელმწიფო წელში ვერ გაიმართება, ვერც კულტურასა და მეცნიერებას განვავითარებთ, ყველაფერი ჩაკვდება. არ შეიძლება ასეთი მდგომარეობა დიდხანს გაგრძელდეს. სიღარიბის დაძლევაზე ლაპარაკსა და დაპირებებს ხელშეხება შედეგი უნდა მოჰყვეს.

სამოცდაათწლიანი ტოტალიტარული რეჟიმის ურწმუნობამ როგორ დასცა და გადაგვარა ადამიანები, ყველამ გამოვცადეთ. არ მივცეთ უფლება ბნელ, ბინძურ ძალებს, ჩვენს მართლმადიდებულ ეკლესიას და ბრძენ პატრიარქს გამოუდგებოთ უტევდენ. სასიხარულო, დამაიმედებელია, რომ ისტორიის ძნელ გზაჯვარედინზე, უფლის ნებას მივდობილმა, მრავალგზის ნატანჯმა ქართველმა ხალხმა სიკეთის, სიყვარულისა და სიცოცხლის გზა აირჩია.

1 ოქტომბერი, 2021 წელი

„აჭარაბეთის“ პერსიით

„სილქ ფაქტორი სტუდიაში“ სეზონის მთავარი სპორტული დაჯილდოების „adjarabet awards“-ის ცერემონიალი გაიმართა. ღონისძიებაზე 2021 წლის საუკეთესო ქართველი სპორტსმენები, და, არამარტო, გამოვლინდნენ.

„აჭარაბეთი“, როგორც ინოვაციური კომპანია, მუდმივად გამოირჩევა სიახლეებით და ქართული სპორტის განსაკუთრებული მხარდაჭერით. აღნიშნული დაჯილდოებას სწორედ სპორტის მხარდაჭერის ნაწილია, რადგან კომპანიამ საკუთარი ინიციატივით შექმნა მთავარი პროექტი „adjarabet awards“, რომელიც წელს პირველად გაიმართა და რომლის მიზანია სწორედ სპორტსმენების, სპორტთან დაკავშირებული ადამიანების მოტივაცია და ხელშეწყობა.

„adjarabet awards“ პროექტი რამდენიმე კვირის წინათ დაიწყო და სპეციალურად შექმნილ ვებ-გვერდზე adjarabetawards.com-ზე სპორტის ყველა გულშემატკივარს შესაძლებლობა ჰქონდა მიეცა ხმა მისთვის სასურველი ნომინანტებისთვის. პროექტის ფარგლებში რვა ნომინაცია იყო, ხოლო თითოეულ ნომინაციაში ხუთამდე ნომინანტი წარადგინეს. ხალხის ხმათა უმრავლესობით გამოკვეთილი ორი ნომინანტიდან, თითოეულ ნომინაციაში, პროფესიონალებისგან დაკომპლექტებული ჟიურის წევრებმა დამოუკიდებლად გამოავლინეს გამარჯვებულები.

კომპანია „აჭარაბეთი“ ორგანიზება გაუწია დაჯილდოების ცერემონიას და საზეიმო ვითარებაში გამარჯვებულ სპორტსმენებს განსაკუთრებული, მათ შორის ფულადი პრიზები გადასცა.

„adjarabet awards“ 2021 წლის ლაურეატები გახდნენ: წლის საუკეთესო სპორტსმენი – **ლამა ტალახაძე** (ძალოსნობა). წლის გუნდი – **სამბარტეველი კიქოძე** (სპორტსმენები). წლის ადგილობრივი სპორტსმენი – **სანდრო ბაზაძე** (ფარიკაობა). წლის მსაჯი – **ნიკა აბაშვილი** (რაგბი). წლის მომენტი – **გიგა შიქაძე** (ჭიკაძე VS ბარბოსა). წლის მწვრთნელი – **გიორგი ასანიძე** (ძალოსნობა). წლის პარა-სპორტსმენი – **ირმა ხეცურიანი** (ფარიკაობა). წლის დაპირისპირება – **გიგა შიქაძე** (ჭიკაძე VS ბარბოსა).

ღირსეული

გულშემატკივარს კარგად ახსოვს ის დაუვინყარი პერიოდი, როცა თბილისის „დინამოს“ დუბლიორთა თამაშებს უფრო მეტი ქომაგი ესწრებოდა, ვიდრე საკავშირო ჩემპიონატის უმაღლესი ლიგის ზოგიერთი გუნდის ძირითადი შემადგენლობის წევრთა შეხვედრებს. დიას, უმცროსი მიხეილ მესხი, ვაჟა ჟვანია, გოჩა ჯოხაძე და კომპანია ისეთ სპექტაკლებს დგამდნენ, თქვენი მოწონებული და მათი ბრალი სრულიადაც არაა, ყიფიანის, შენგელიას, გუცაევის,

კორიფთა წინამორბედი

ჩივადის, დარასელიასა და მაჩაიძის ჩრდილში რომ მოუწიათ კარიერის საუკეთესო წლების გატარება, თორემ, დარწმუნებულნი ვართ, გაცილებით მეტს მიაღწევდნენ.

სწორედ იმ რეზერვისტთა ღირსეული ლიდერი გახლდათ აფხაზური საფეხბურთო სკოლის თვალსაჩინო წარმომადგენელი, მოგვიანებით ეროვნული ჩემპიონატის მონაწილე „ცხუმის“, „გურისა“, „იბერიას“ „შეგარდენისა“ და „თეთრი არწივის“ ყოჩი და თბილისის ფეხბურთის ფედერაციის პრეზიდენტი **გრიგოლ ცაავა**, რომელმაც, თამამად შეიძლება ითქვას, რომ დროს გაუსწრო „(სსრკ ჩემპიონატებში) 182 მატჩი, 33 გოლი).

მართლაც, ვინც მისი ინდივიდუალური ოსტატობით ტკბებოდა, დაგვეთანხმება, რომ ის მანერა, რომლითაც მოგვიანებით ქიქლაძე და თვით მესი გვაჯადოებდნენ, თითქოს ჩვენთვის უკვე გადაშლილი ფურცელი იყო.

ამასობაში თვალსა და ხელს შუა მოუკეცავს ათწლეულები და შობას საიუბილეო თარიღით ეგებება. მწვანე მინდვრის რაინდსა და სამშობლოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის ბრძოლებგადატანილ უღალატო პიროვნებას, პირველი ეროვნული ჩემპიონატის გამარჯვებულს საუკეთესო სურვილებით ვულოცავთ 60 წელს. **მრავალშაჰიერი, ბრიზა!**

საშუალო სტუდია

კლოდ სორელი:

„ქართულ რაგბის თაჰისი განსაკუთრებული იდენტობა უნდა ჰქონდეს“

მატება. ყველა ის წარმატება, რომელსაც საქართველოს ნაკრებმა და მასთან ერთად მეტ მიგვალნი, არის მოთამაშეების დამსახურება. ეს ყველაფერი მათმა სწორმა მიდგომამ განაპირობა. მათ მოუწიათ სამშობლოს, საკუთარი ოჯახების დატოვება, უამრავი მსხვერპლის გადაება, რათა ქართულ რაგბის ამ წარმატებისთვის მიეღწია.

– **ცოტა ხნის წინ ბორდოში დაესწართ ისტორიულ თამაშს, რომელშიც საფრანგეთმა პირველად უმასპინძლა საქართველოს მსოფლიო თასს მიღმა. ამ დროს ფრანგი უფრო იყავით თუ ქართველი?**

– შეუძლებელია ჩემს სამშობლოს დავმორდე. ამავდროულად, მინდა გითხრა, რომ ძალიან ამაყი ვიყავი იმ თამაშით, რაც ქართველებმა აჩვენეს.

– **საფრანგეთში საქართველო წარმომადგენლობითი დელეგაციით იყო წარმოდგენილი – ქვეყნის პრეზიდენტი სალვადორე მატეო, კულტურის, სპორტისა და ახალგაზრდობის საქმეთა მინისტრი თამაზ მუხომანიანი. თქვენი აზრით, რას მოუტანს ქართულ რაგბის სახელმწიფოს ასეთი ჩართულობა?**

– მათი იქ ყოფნა იყო გადამწყვეტი. დღეს რაგბი არის ერთ-ერთი ის სფერო, რითაც საქართველოს მთელი მსოფლიო იცნობს. რაგბი ქმნის საქართველოს პოზიტიურ იმიჯს, როგორც მინიმუმ საფრანგეთში. იქ ქართველი მორაგბეები ცნობილი არიან, როგორც წესიერი, მეტრძოლი ადამიანები. ქალბატონი პრეზიდენტის და მინისტრის იქ ყოფნა დასტურია იმისა, რომ საქართველოს მთავრობას კარგად ესმის რაგბის როლი ქვეყნის მსოფლიოების გაცნობისა და დასავლურ სამყაროსთან ინტეგრირების საქმეში.

– **თქვენი მწვრთნელობის პერიოდში საქართველოს ლუქსემბურგთან, ბულგარეთთან, შვეიცარიასთან და მსგავსი დონის გუნდებთან უწევდა თამაში. მაშინ თუ ფიქრობდით, რომ დადგებოდა დრო და საფრანგეთი ტესტ-მატჩის გასამართად მიგვინვევდა?**

– გულახდილად რომ გითხრა, დიას, მქონდა ასეთი გი-

ჟური ფიქრები. სანამ საქართველოს ნაკრებს ჩავიბარებდი, კლუბთან ერთად ორჯერ ვიყავი საფრანგეთის ჩემპიონი და კარგად ვიცოდი, რას წარმოადგენდა უმაღლესი დონე. ჩემთვის მაღვე გახდა ნათელი, რომ ქართველ მორაგბეებს შეეძლოთ ამ დონეზე ასვლა, მაგრამ განვითარება არ დასრულებულა და დარწმუნებული ვარ, წინსვლა კიდევ იქნება.

– **როგორ ფიქრობთ, კიდევ რა დრო ჭირდება ქართულ რაგბის იმისათვის, რომ ტიერა დონის სარაგბო ქვეყანა გახდეს?**

– ეს დამოკიდებულია იმ სამუშაოზე, რომლის ჩატარებასაც მოახერხებთ. მე დარწმუნებული ვარ, რომ დაახლოებით 5 წელიწადში, 2027 წლის მსოფლიო თასზე, შეგიძლიათ ტოლ-სწორად ეთამაშოთ ნებისმიერ მეტოქეს და საუკეთესო 8-10 გუნდს შორის მოხვდეთ.

– **უკვე გაცნაობთ იმ რეფორმებს, რომლებიც დაწყებულია, ან იგეგმება ქართული რაგბის მომავალი განვითარებისთვის. რას ფიქრობთ მათ შესახებ და რომელ რეფორმას გამოარჩევდით განსაკუთრებულად?**

– პირველი, რაც ყველაზე მეტად მომეწონა, არის ის, რომ პრეზიდენტს აინტერესებს ყველა აზრი, ყველა უსმენს. ჯერჯერობით მის მიერ წამოყენებული ინიციატივები სწორი მიმართულებით ვითარდება.

– **როდესაც საქართველოში მუშაობდით, სავარჯიშოდ ერთი მოედანიც არ გქონდა, ახლა კი უკვე გვაქვს 27 მოედანი და დაანონსებულია 100 მოედანის მშენებლობის პროექტი.**

– მოედანი ზედმეტი არასდროსაა. ესაა ხანგრძლივი პროექტი და ძალიან მომწონს, რომ ის მთელს საქართველოზე გათვლილია. შედეგად, დიდი ქალაქებიდან მოშორებით მცხოვრებ ადამიანებსაც ექნებათ რაგბის თამაშის შესაძლებლობა და ეს აუცილებლად გახდება შედეგის მომტანი.

– **საქართველოს ნაკრების სამწვრთნელო შტაბზე და მის პერსპექტივებზე რას იტყვით?**

– ვთვლი, რომ საქართველოს ნაკრების სამწვრთნელო შტაბი შესანიშნავად მუშაობს და ის თამაშის დონე, რომელსაც მაყურებელს სთავაზობენ, ძალიან მაღალია. ასევე მიმაჩნია, რომ იმ მოთამაშეებს, რომლებმაც უკვე დაამთავრეს კარიერა, მიიღეს მაღალი დონის განათლება და აიღეს შესაბამისი დიპლომები, მაგალითად დავით ზირაძეშვილს, აქსენტი გორგაძეს, გოდერძი შველიძეს, დავით ბოლღაშვილს და ა.შ., შეუძლიათ საქართველოს ნაკრების სამწვრთნელო შტაბის კიდევ უფრო გაძლიერება.

– **სომ არ ფიქრობთ, რომ წარმატებული უცხოელი მწვრთნელის მოწვევით თამაშის ხარისხი კიდევ უფრო უკეთესი გახდება?**

– რა თქმა უნდა, საქართველოს ვერავინ აუკრძალავს ამა თუ იმ მიმართულების გასაძლიერებლად უცხოელი სპეციალისტის აყვანას, თუმცა მე ვფიქრობ, რომ აღარაა აუცილებელი საქართველოს ჰყავდეს სრულად უცხოელებით დაკომპლექტებული სამწვრთნელო შტაბი, როგორც ჩემი, ან მილტონ ჰეინის მწვრთნელობისას იყო. ქართველმა მწვრთნელებმა სადავეები საკუთარ ხელში აიღეს და ეს ძალიან კარგია, რადგან ქართულ რაგბის უნდა ჰქონდეს თავისი განსაკუთრებული იდენტობა. დღეს საქართველოს ნაკრები განვითარების იმ წერტილზეა მისული, რომ მეტი განვითარებისთვის არ უნდა მოახდინოს სხვა გუნდების სათამაშო სტილის კოპირება. დღეს საქართველო ჩამორჩება დიდ სარაგბო ქვეყნებს, მაგრამ თუ გაიმეორებს იმას, რასაც სხვები აკეთებენ, მათ ვერასდროს დაენევა. მან უფრო მეტი უნდა გააკეთოს, ვიდრე სხვებმა და ჩამოაყალიბოს ქართული რაგბის იდენტობა, რომელიც დაკავშირებული იქნება თქვენს ხასიათთან და ბუნებრივ თვისებებთან. აუცილებელია გვექონდეს განვითარების საკუთარი გზა და დღეს ამის საშუალება გვაქვს.

საქართველოს რაგბის კავშირის პრეზიდენტის იოსებ ბჟიშვილს ინიციატივით პრეზიდენტის მრჩეველთა საბჭო იმეხნება, რომელიც ვებარები მორაგბეებისა და სხვადასხვა ღირსი პროფესიონალებით დაკომპლექტდება.

საბჭო პერიოდულად შეიკრიბება და მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებების მიღებაზე პრეზიდენტისთვის რეკომენდაციებს მოამზადებს. პრეზიდენტის მრჩეველთა საბჭოში იქნება ფრანგი მწვრთნელი კლოდ სორელი, რომელიც საქართველოში 1996 წელს ჩამოვიდა, ქართველ სპეციალისტებს და მოთამაშეებს რაგბის ანი-ბანს შეასწავლა, ქართველ ლეგიონერებს გზა გაუხსნა ფრანგული კლუბებისკენ და საქართველო პირველ, 2003 წლის მსოფლიო თასზე გაიყვანა.

სწორედ ამ დამსახურებისთვის და ქართული რაგბის განვითარებაში შეტანილი წვლილისთვის ნოემბერში საქართველოს პრეზიდენტმა, ქალბატონმა სალომე ზურაბიშვილმა კლოდ სორელს უცხო ქვეყნის მოქალაქეთათვის დაწესებული უმაღლესი ჯილდო – „ბრწყინვალეების ორდენის კავალერის წოდება“ უბოძა და ქართული პასპორტიც გადასცა.

71 წლის სპეციალისტი რამდენიმე დღის წინათ თავად ეწვია საქართველოს და ვეგერან მორაგბეებთან ერთად იოსებ ბჟიშვილს მრჩეველთა საბჭოს ფარგლებში პირველად შეხვდა. „ბაშბარჯოს საქართველოს! ძალიან მიყვარს საქართველო!“ – ამ სიტყვებით მოგვესალმა კლოდი, როდესაც მას ქართული რაგბის განვლილ წლებსა და სამომავლო პერსპექტივებზე სასაუბროდ ვეწვიეთ (მეზაქვება შემოკლებული).

– **მომეხსენებოთ. კიდევ ერთხელ გავიხსენოთ 1996 წელი. რატომ გადაწყვიტეთ იმ რთულ პერიოდში საქართველოში ჩამოსვლა?**

– საქართველოში 1996 წელს ზაზა ქასაშვილისა და ბიძინა გეგვიძის თხოვნით ჩამოვედი, რათა ჩამეტარებინა ქართული რაგბის აუდიტი. აქ ვნახე უდიდესი ენთუზიაზმი იმ ადამიანებში, ვინც რაგბიში იყო ჩართული და მაშინვე ვთქვი, რომ ამ საქმის მიტოვება არ შეიძლებოდა. ერთის მხრივ იყო სურვილი და მისწრაფება და მეორეს მხრივ დაკმაყოფილება იყო, რომლებიც გამოირჩეოდნენ განსაკუთრებული ფიზიკური მონაცემებით.

– **ქართული რაგბისა და საქართველოს ნაკრების წინსვლა მაშინ დაიწყო, როდესაც თქვენი ხელშეწყობით ქართველ მორაგბეებს ფრანგული კლუბებისკენ გაეხსნათ გზა. მაშინ თუ ფიქრობდით, რომ ეს ასეთი შედეგის მომტანი იქნებოდა?**

– კიბლანგის სიტყვებს გავიხსენებ – ეს გავაკეთე იმიტომ, რომ მეგონა შეუძლებელი იყო. ეს გამოწვეული იყო აუცილებლობით, რადგან სავარჯიშოდ არანაირი პირობები არ გვქონდა. ვვარჯიშობდით პარკებში, ავტოსადგომებზე, მოთამაშეთა ეკვიპირება საშინელი იყო და ზოგიერთი მათგანი საკმარისი რაოდენობით საკვებსაც ვერ იღებდა. მათი სურვილი, რომ დიდი რაგბი ეთამაშათ, ძალიან სცილდებოდა მათსავე შესაძლებლობას და გადამწყდა, რომ ისინი საფრანგეთში გაგვეგზავნა. თავიდან ცაბაძე, რუსკინი და რაფანა, მთლიანობაში კი ფრანგულ კლუბებში 80-მდე მოთამაშე გავუშვი, თუმცა უნდა ითქვას, რომ ესენი არ იყო ნამყვანი კლუბები.

– **ვერს ქვეყანაში გიმუშავიათ – ტუნისი, მაროკო, რუსეთი, მაგრამ ვერსად მიაღწიეთ ისეთ წარმატებას, როგორსაც საქართველოში. რა იყო ამის მიზეზი?**

– ამის მიზეზი ქართველთა შინაგანი კულტურა, სარაგბო ღირებულებებისა და ტრადიციების პატივისცემა და გათავისებება. ქართველ მოთამაშეებს, რომლებიც საფრანგეთის ჩემპიონატებში ჩაერთნენ, არასდროს შეუქმნიათ კლუბებისთვის პრობლემები. მათ აფასებდნენ თავგანწირვისა და თავდადებისთვის და ჩემი აზრით, სწორედ აქედან დაიწყო წარ-

ლორა თორშვილი

არამკითხე მოვამანი

ლიფსის დააწონსებისთვის გამოიყენოს, მაგრამ ფაქტი უსიამოვნოა და პასუხი უნდა გაეცეს. ...ვეფეროვ რომ არა, ირაკლი როდესაც საქართველოს დასავლელი მეგობრები, მმართველი პარტიის აშკარა არადემოკრატიულ ქცევაზე საუბრობენ, ეს ხელისუფლებისადმი ნდობას შეარყევს. როდესაც თქვენი ქვეყნის უცხოელებზე გადაბრალებას ცდილობთ, თქვენ ძირს უთხრით ქვეყნის გეოპოლიტიკური ორიენტაციისადმი საზოგადოების ნდობას" - ასე ეხმაურება საქართველოში „ეროვნული დემოკრატიული ინსტიტუტის“ ყოფილი ხელმძღვანელი და გერმანიის მარშალის ფონდის, „დემოკრატიის დაცვის ალიანსის“ ხელმძღვანელი, ლორა თორშვილი ირაკლი კობახიძის განცხადებას.

იან კელი თავის შეფასებაში უფრო

ისევ მიკერძოება და სისრუე!

მთელს საქართველოს ორ დღეში საცივი, გონივრული, ღირსი ხორცი, სასმელი და ვინეგრეტი ამოუვიდა ყელში! პოლონეთი მგონი ეს მრავალი წლის წინ მაკარონით გამოცხვარი და მერე უუაზროდ გაფიცებული ხაჭაპურივით პოლიტიკოსების გადაყრის დრო კი ხანია დადგა.

დადგა არა მხოლოდ იმ ე.წ. პოლიტიკანების გადაყრის დრო, რომლებიც უკვე ძალიან ამოგვივიდა ყელში, არამედ იმ ცალსისაც, რომლებიც სარგებლობენ იმით, რომ ოდესღაც საქართველოში რომელიმე დიპლომატიურ მისიას, ან რაიმე კვლევით ორგანიზაციას ხელმძღვანელობდნენ და დღეს, მხოლოდ იმის გამო, რომ ნაციონალურ მოძრაობასთან მჭიდრო ურთიერთობები დარჩათ, ყველანაირად ცდილობენ თავიანთი განცხადებებით „შეგვაშიონონ“.

მმართველი პარტიის მიერ სახელმწიფო ინსპექტორის ინსტიტუტის გარდაქმნას ამერიკის საელჩო გამოეხმაურა და განაცხადა, რომ „მმართველმა პარტიამ, მთავრობის ანგარიშგადებული უფლებას ძირითადი გამოუთხარა.“

„ქართული ოცნების“ თავმჯდომარე ირაკლი კობახიძემ, აშშ-ს საელჩოს ამ განცხადებაზე, რომელმაც ნაც-სექტაში დიდი ჭყუპობის გამოიწვია, საკმაოდ პრინციპული და ზუსტი კომენტარი გააკეთა: - ჩვენ ჩვენს პარტიონებთან გვაქვს ოცდაათწლიანი ძალიან წარმატებული თანამშრომლობის გამოცდილება. ძალიან ხშირად, ჩვენ ვიღებთ ხოლმე მათგან რჩევებს და, რა თქმა უნდა, ამ რჩევებს ვითვალისწინებთ. არის ხოლმე, სამწუხაროდ, ასეთი გამონაკლისი შემთხვევები, როდესაც ჩვენ ვისმენთ არასამართლიან და არასწორ შეფასებებს მათი მხრიდან და ეს არის ამის მორიგი მაგალითი. სამწუხაროდ, ასეთი განცხადებები არყევს ქართული საზოგადოების ნდობას დასავლელი პარტნიორების მიმართ, რაც არ არის კარგი და ეს ჩვენ არ უნდა დავუშვათ.

ცხადია კობახიძის ამ განმარტებას უკვე პენსიაზე გასული იან კელი და ლორა თორშვილი გამოეხმაურნენ და ნაცებისთვის გულის მოგების მიზნით „მკაცრი“ შეფასებები გააკეთეს.

ჯერ ერთი, იმას ვიტყვი, რომ არც იან კელის და მითუმეტეს ლორა თორშვილის ამ განცხადებებს საქართველო-აშშ ურთიერთობისთვის არანაირი მნიშვნელობა არა აქვს და მკაცრად რომელიმე ოპოზიციურმა ტელევიზიამ, აღზნებული და ქოშინა ხმით, ახალი ამოკა-

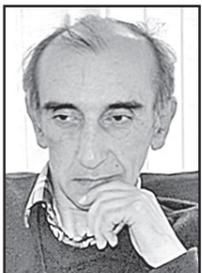
მოკლე და ორაზროვანი იყო: „გზავნილი ნათელია: აღმასრულებელი ხელისუფლების მაკონტროლებელი ინსტიტუტების გაუქმებით ან მარგინალიზებით, საქართველოს მთავრობა ერთპარტიული მმართველობისკენ მიისწრაფვის. გასაკვირი არ არის, რომ საქართველოს მეგობრებმა, მთავრობის ევროატლანტიკურ კეთილსინდისიერებაში ეჭვის შეტანა დაიწყეს“.

ჩემი ღრმა რწმუნით, ირაკლი კობახიძემ ნამდვილად ღირსეული პასუხი გასცა ამ ორ არამკითხე მოამბეს: - არის ხოლმე, სამწუხაროდ, ასეთი გამონაკლისი შემთხვევები, როდესაც ჩვენ ვისმენთ არასამართლიან და არასწორ შეფასებებს მათი, პარტნიორების მხრიდან და ეს არის ამის მორიგი მაგალითი. სამწუხაროდ, ასეთი განცხადებები არყევს ქართული საზოგადოების ნდობას დასავლელი პარტნიორების მიმართ, რაც არ არის კარგი და ეს ჩვენ არ უნდა დავუშვათ.

ბუნებრივია, ჩვენი დასავლელი პარტნიორებისთვის ჭკუის სწავლება სრულიად ზედმეტია, მაგრამ ზოგიერთი მიდგომა და განცხადებები, როგორცაც ისინი საქართველოს მიმართ ამა თუ იმ საკითხთან დაკავშირებით აკეთებენ, რადიკალურად განსხვავდება არსებული რეალობისგან და სრულიად აცდენილია საქართველოში ძალაუფლების ბატონობატრონი ქართველი ხალხის ნებისგან. არ დავინყებ იმაზე საუბარს, თუ ვინ არიან იან კელი და ლორა თორშვილი, რომლებმაც რბილად რომ ვთქვა, საქართველოში თავიანთი საქმიანობით არც თუ ისე კარგად დაგვამახსოვრეს თავისი უბრალოდ, საკვირველია ის ფაქტი, რომ მათი აშკარად ცალმხრივი და კონკრეტული პარტიის მხარდამჭერი განცხადებები საზოგადოებაში სწორედ რომ არყევს დასავლელი პარტნიორების მიმართ ნდობას, რაც უდაოდ არ არის დადებითი მოვლენა საქართველოს ხალხისთვის.

იმედი მაქვს, რომ ჩვენი ხელისუფლება დასავლეთის შესაბამის ინსტიტუტებს მიანდვის ზუსტ ინფორმაციას არსებული ვითარების შესახებ და აცნობებს, რომ მსგავსი მიკერძოება და სიცრუე ძალიან ენებს საზოგადოების დადებით განწყობას დასავლური ინსტიტუტების მიმართ.

იან კელი

სულთათანა

ნატა ნაცვლიშვილი

ქართულმა მუსიკალურმა საზოგადოებამ დიდი დანაკლისი განიცადა. გარდაიცვალა ცნობილი პედაგოგი, ქართული საფორტეპიანო სკოლის ღირსეული წარმომადგენელი, რესპუბლიკის დამსახურებული მასწავლებელი, ღირსების ორდენის მფლობელი ნატა ნაცვლიშვილი (26.09.1942 - 5.01.2022).

მისი ღვაწლი ფასდაუდებელია ახალი თაობის პიანისტთა აღზრდის საქმეში. ნატა ნაცვლიშვილის შრომითი ბიოგრაფია 60 წელზე მეტს ითვლის. ჯერ კიდევ კონსერვატორიაში სწავლისას (პროფ. თამარ ჩხარტიშვილის კლასი) დაიწყო პედაგოგიური მოღვაწეობა. ყველაზე დიდ ხანს იგი მუშაობდა თბილისის მ. ბალანჩივაძის სახ. მე-3 სამუსიკო სასწავლებელ-

ში (1970-2006), ა. ვირსალაძის სახ. ხელოვნების გიმნაზიაში (1979 - 2014), ზ. ფალიაშვილის სახ. მე-2 სამუსიკო სასწავლებელში (1989-2006), ხოლო 2006 წლიდან დღემდე იყო ე. მიქელაძის სახ. ცენტრალური სამუსიკო სასწავლებლის საფორტეპიანო განყოფილების გამგე და წამყვანი პედაგოგი.

მის მრავალრიცხოვან მოსწავლეთა შორის უმრავლესობამ პიანისტი-მუსიკოსის პროფესია აირჩია და დღეს ისინი წარმატებით მოღვაწეობენ საქართველოშიც და საზღვარგარეთაც - საფრანგეთში, ინგლისში, გერმანიაში, აშშ, რუსეთში და სხვა ქვეყნებში. მის მოსწავლეთა შორის 21 საერთაშორისო კონკურსის ლაურეატია.

იგი იყო მაღალი კლასის პროფესიონალი, ნოვატორი პედაგოგი, რომელსაც ხელწინადად ბავშვის სულიერ სამყაროში წვდომა, მუსიკის მიმართ სიყვარულის გაღვივება და შრომისმოყვარეობის გამოუმუშავება. იგი თავის მოსწავლეებს მხოლოდ ინსტიტუტში დაკერის ხელოვნებას არ ასწავლიდა, ის იყო მათი მეგობარი, სულიერი მენტორი. ასევე იგი გამოირჩეოდა საუკეთესო ადამიანური თვისებებით, სულიერი კულტურით, კეთილმოსურნეობით, რომელსაც შეეძლო უშუალოდ გაეზიარებინა ყველასთვის თავისი მდიდარი პედაგოგიური ცოდნა და გამოცდილება.

ქალბატონ ნატას ღვაწლი არაერთხელ იყო დაფასებული მთავრობის, კულტურის სამინისტროს, ქალაქის მერიის კულტურის სამსახურის მიერ. დაჯილდოებული იყო საპატიო სიგელებით და დიპლომებით, რამოდენიმეჯერ მინიჭებული ქონდა „წლის საუკეთესო პედაგოგის“ წოდება (2001, 2002, 2004) ღირსების ორდენი (1998).

ქალბატონი ნატას გარდაცვალება აუნაზღაურებელი დანაკლისია ე. მიქელაძის სახ. ცენტრალური სამუსიკო სასწავლებლის მთელი კოლექტივისა და მისი მოსწავლეებისათვის.

ქალბატონი ნატას სსოვნა მუდამ დარჩება მისი აღზრდილების და კოლეგების გულში.

ევგენი მიქელაძის სახელობის ცენტრალური სამუსიკო სასწავლებელი

მელიქიშვილის გამზირი ტრანსპორტისთვის მომზადდება

ტრანსპორტისა და ურბანული განვითარების სააგენტოს უფროსის, ვიქტორ წილოსანის განცხადებით, მელიქიშვილის გამზირი საზოგადოებრივი ტრანსპორტისთვის მომზადდება.

მისივე განმარტებით, გეგმის მიხედვით, მელიქიშვილის გამზირზე საზოგადოებრივი ტრანსპორტისთვის გამოყოფილი ზოლი ცალკე იქნება. დღეს არსებობს ერთი მიმართულება, თუმცა დღეიდან ორი მიმართულებით იქნება.

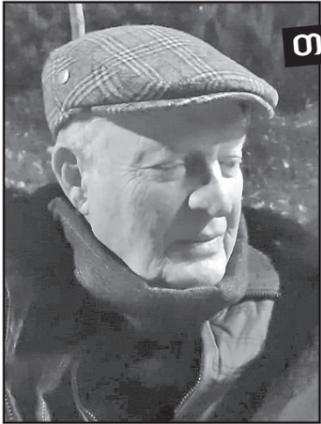
„ოთხი წლის განმავლობაში მუდმივად ვსაუბრობთ იმაზე, რომ სატრანსპორტო პოლიტიკის მიზანი არის ადამიანებს, საგზაო მოძრაობის ყველა მონაწილეს გადაადგილების თანხარად შესაძლებლობა მივცეთ. შემდეგ ადამიანებმა თვითონ უნდა აირჩიონ, თუ რიგი მოხდება გადაადგილება. მელიქიშვილის გამზირთან დაკავშირებით განსაკუთრებული ზოლი იქნება ცალკე. ანუ დღეს არსებობს ერთი მიმართულება, თუმცა ამჯერად ორი მიმართულებით იქნება, ვინაიდან მოქალაქეებისთვის საზოგადოებრივი ტრანსპორტით გადაადგილება იყოს უფრო ხელმისაწვდომი და მოხერხებულად. შესაბამისად, ნებისმიერი ცვლილება ტრანსპორტის დაკავშირებით, რომელიც ხორციელდება, მიმართულია იმისკენ, რომ ადამიანებისთვის საზოგადოებრივი ტრანსპორტით, ფეხით გადაადგილება და ა. შ. იყოს გაცილებით უფრო მოხერხებული, ვიდრე დღეს მდგომარეობით არის“, - აცხადებს ვიქტორ წილოსანი.

თეატრული თეატრის უფროსი თეატრული მიკროავტობუსები აღარ იმოძრავენ!

1 თეატრული თეატრული თეატრული მიკროავტობუსები აღარ იმოძრავენ, - ამის შესახებ მუნიციპალიტეტის ტრანსპორტისა და ურბანული განვითარების სააგენტოს უფროსმა ვიქტორ წილოსანმა ჟურნალისტებს განუცხადა.

„როდესაც ბარათებს (სამგზავრო აბონენტები) გააქტიურდება, ანუ 1 თებერვლიდან, დედაქალაქში არცერთი ყვითელი მიკროავტობუსი არ იმოძრაებს. დღეისთვის ათასივე მიკროავტობუსი ჩამოსულია, 450 უკვე ქსელშია, დანარჩენი 550-ის მომზადება მიმდინარეობს ქალაქში გასასვლელად - უნდა დამონტაჟდეს გადახდის აპარატები, მოვლენები. 1 თებერვლიდან ყველა მიკროავტობუსი ქსელში იქნება...“

ი. ჟორდანიას და ა. ხომასურიძის რეპროდუქტორების ინსტიტუტი აბრძალავს მუშაობას მისამართული თეატრული მღვდლის, 13 ა. VII სართული. ტელ. 224 00 99; 224 00 98. მალე გაიხსნება ქირურგიული და ინ ვიტრო განყოფილება. გისურვებთ ჯანმრთელობას!

თანადგომის გურჯი

მეგობრობა გზად და ხიდად!

მეგობრობა გზად და ხიდად, ეს სიტყვები სწორედ ჩვენს ძვირფას მეგობარს ვახტანგ ვეფხვაძეს მიესადაგება. მისი ყურადღება არაფრის აკლია, განსაკუთრებით მის მეგობრებს, ამოტომაც ვახტანგის ყოველდღიური ზრუნვა ჩვენს მიმართ ფასდაუდებელია.

სამუშაო საათების დამთავრებისთანავე (ნეტავ რომელი ჩვენგანი მუშაობს?), ჩვენი მობილური ერთსადაიმთავრე დროს აწკრილდება, და... ვახტანგის კატეგორიული დაგვალეობაც არ აყოფნებს. არადა, ვინ შეეწინააღმდეგება...

თითარ ბრეგვაძე, დემურ ყიფიანი, ვოვა კერესელიძე, ვივი სისარულიძე, ალექო ოღლიშვილი, ომარ სიამაშვილი, ავთო წილოსანი სრულ მზადყოფნაში ვართ ე. წ. გტო-ს („გატოვ კ ტრუდუ ი თბორონე“) შესასრულებლად და მოუთმენლად ველოდებით ვახტანგის გამოჩენას.

ნოდარ ღუმბაძის სახელობის „მზიურის“ შესანიშნავი პარკი საოცარ გარემოს ქმნის საგარეოში (ჩვენთვის – სასიარულოდ). მადლობა ქალაქის მერს, ბატონ კახა კალაძეს ყველა სიკეთესთან ერთად ამ პარკის კეთილმოწყობისა და დამსვენებელთათვის კომფორტის შექმნისთვის.

„საღამოს პროგრამის“ – 5 კილომეტრამდე ფენით სიარულის პირნათლად შესრულების შემდეგ, თითო „ხალატო კლუბიკაც“ ვიმსახურებთ ვახტანგისგან.

ჩვენი „მზიურში“ ყოფნა მართლ ვარჯიშით არ შემოიფარგლება. ეს ჩვენი ყოველდღიური ურთიერთობაა, საინტერესო ამბების გასწავლითა და ზოგჯერ პოლიტიკოსების გაკენწვლით დამთავრებული.

თითოეული ჩვენგანის სახლებში მშვიდობიან დაბრუნებასაც სომ ვახტანგი უზრუნველყოფს.

გადაწყვეტილ შობა-ახალი წელი საჯაროდ მიგულოცით მას და მის შესანიშნავ ოჯახს და გამოვხატით ჩვენი მადლიერება მის მიმართ. დემურთა ამრავლოს ვახტანგ ვეფხვაძისნაირი ადამიანები ჩვენს ქვეყანაში.

ოთარ ბრეგვაძე, ვოვა კერესელიძე, ალექო ოღლიშვილი, ავთო წილოსანი, ბივი სისარულიძე, ომარ სიამაშვილი, დემურ ყიფიანი.

80 წლის ბიჭები ვარჯიშის შემდეგ

ამ თბილ, იუმორითა და სიყვარულით სავსე მილოცვას გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ თანამშრომლებიც ვუერთდებით. ბატონ ვახტანგს, უკეთილშობილეს ადამიანსა და ქალაქის კოლორიტს ვულოცავთ შობა-ახალ წელს, ვუსურვებთ ჯანმრთელობას, სიხარულს, მშვიდ, ერთიან და ძლიერ საქართველოში ცხოვრებას!

დიდება ყოვლის შერეობა!

ჰვირფასო თანამშრომელნო, მაქვს პატივი საქართველოს აქტიურ პენსიონერთა საერთაშორისო ალიანს „არიერგარდის“ სახელით მოგილოცოთ ყველა ქრისტიანისთვის ყველაზე უძვირფასესი დღე – ქრისტიანობის ბრწყინვალე დღესასწაული. მძიმე დრო დაგვიდგა, მაგრამ უთუოდ დაიძლევა ყველა სირთულე ქრისტეს მადლით და შემწევობით. გვწამდეს, რომ ურთიერთსიყვარულით, ერთად დგომით, დედაეკლესიის წიაღში დაბრუნებით მოვა ხსნა, გაივლის განსაცდელი, განახლდება ცხოვრება. მუდამ უნდა გვექონდეს განცდა, რომ უფალი ჩვენთანაა. ბოლო წლებში ჩვენში დამკვიდრებული გრადიციით შობის დამეს კვლავაც ფანჯარასთან ანთებული სანთლით შევეგებოთ ამქვეყნად კაცობრიობის მაცხოვრის მოვლინების დირსეულ დღესასწაულს.

„დიდება ყოვლის შერეობა! დიდება მისა მცნებასა. დიდება ძვირად მაცხოვრის სორციულ მოვლინებასა.“

მშვიდობა და ბედნიერება მოეგნოს ამ დღეს თითოეული ჩვენთაგანის ოჯახისა და დედასაქართველოსთვის. შევევედროთ მაცხოვარს გააერთიანოს დეთისმშობლის წილხვედრი ქვეყანა.

„დიდება მალალოთა შინა დმერთსა, ქვეყანასა ზელა მშვიდობა და კაცთა შორის სათნობა.“

გურამ სალარაძე,

აქტიურ პენსიონერთა საერთაშორისო ალიანს „არიერგარდის“ თავმჯდომარე, თბილისის საპატიო მოქალაქე, ვაკის მაცხოვრის ფერიცვალეების ეკლესიის სტიქაროსანი, მსოფლიოს ორგმის ჩემპიონი თავისუფალ ჭიდაობაში.

06.01.2022

გადაპარჩინეთ გარეგნობით ქორწინებისგან!

ინგლისში კაცმა ოჯახის შესაქმნელად ურვეულო მეთოდს მიმართა. 29 წლის მუშაობად მალიკმა ლონდონსა და ბირმინგემში უზარმაზარი ბილბორდები განათავსა თავისი ფოტოებითა და წარწერით: „გადაპარჩინეთ გარეგნობით ქორწინებისგან“.

მალიკი ლონდონში ბანკის კონსულტანტად მუშაობს და განმარტავს, რომ გარეგნობით ქორწინების წინააღმდეგი სულაც არ არის, თუმცა ჯერ უნდა თავისი მეორე ნახევრის პოვნა დამოუკიდებლად სცადოს. მისივე თქმით, მან გაცნობის არაერთ მეთოდს მიმართა, თუმცა უშედეგოდ. ბილბორდების გამოყენება კი მას მეგობარმა შესთავაზა. მალიკის იდეალური პარტნიორი მუსლიმი უნდა იყოს და მის ოჯახს უნდა შეეწყოს. „რეკლამის განთავსების შემდეგ ასობით შეტყობინება მივიღე, მაგრამ მათ წასაკითხად დრო ჯერ ვერ გამოვინახე“, – თქვა მან.

მალიკის რეკლამები ინგლისის ქალაქების ქუჩებში 14 იანვრამდე დარჩება.

ყველაზე დიდი მოხრილი მონიტორი

Samsung-მა თამაშებისთვის და სოციალური ქსელებისთვის მოხრილი მონიტორი Odyssey Ark-ი გამოუშვა. კომპანიამ მონიტორის გამოშვება გამოაქვეყნა CES 2022-ზე დააანონსა.

Odyssey Ark-ი ბაზარზე ყველა დიდი მოხრილი მონიტორია. მოწყობილობას სპეციალური სადგამი აქვს, რომლის საშუალებითაც მომხმარებელს შეუძლია ის ვერტიკალურად, ჰორიზონტალურად ან დიაგონალურად მოათავსოს. ფირმა მონიტორის ფასს ჯერჯერობით არ ასაჯაროებს. ასევე უცნობია, როდის დაინწყება მისი გაყიდვა.

მარსის ახალი ფოტოები

წითელი პლანეტის გარშემო მოძრავმა ჩინურმა ხომალდმა Tianwen 1-მა ჩვენი მზობელი პლანეტის გასაოცარი ფოტოების მთელი სერია გადაიღო. კადრები Tianwen 1-დან გამოშლილმა პატარა კამერამ გადაიღო. ფოტოებზე ჩანს წითელი პლანეტის თავზე უფლად ჩამოკიდებული თავად Tianwen 1-იც, ასევე მარსის ჩრდილოეთის ყინულის ქუდი.

ფოტოები გარკვეულწილად სამეცნიერო ფანტასტიკის ფილმიდან გეგონებათ, მაგრამ ამავე დროს, საოცრად წააგავს ჩვენს მშობლიურ პლანეტასაც. ჩინური ხომალდი დედამიწიდან 350 მილიონი კილომეტრის გარშემო, მარსის ორბიტაზე იმყოფება. სურათებში ასევე ნახავთ Tianwen 1-ის ოქროსფერი კორპუსის ახლო კადრს, რომელშიც ასევე ჩანს მისი სამეცნიერო ანტენა და მზის პანელები, რომლებიც მას ენერჯით უზრუნველყოფს. Tianwen 1-ის კამერა გარკვეულწილად უნიკალურია, რადგან შეუძლია, ერთდროულად გადაიღოს როგორც თავად ხომალდი, ისე წითელი პლანეტა. ჩინეთის კოსმოსური სააგენტო ასევე აქვეყნებს მარსის ზედაპირზე მყოფი მავალის, Zhurong-ის მიერ გადაღებულ მონაიკურ ფოტოს, რომელზეც ჩვენთვის უფრო ნაცნობი რელიეფი ჩანს. Tianwen 1 მარსის ორბიტაზე 2021 წლის თებერვლიდან მოძრაობს, მავალი Zhurong-ი კი წითელი პლანეტის ზედაპირზე მისში დაეშვა და ჩინეთის პირველი ხომალდია, რომელმაც ეს შეძლო, მსოფლიოში კი რიგით მეექვსე.

საქართველოს რესპუბლიკა SAKARTVELOS RESPUBLIKA

ვაშა ფშაველას №48 ტელ: 239-03-43

მთავარი რედაქტორი სვარტაძე ძოგუღია 599 36-00-35

პასუხისმგებელი რედაქტორები: გურამ გომიაშვილი 599 53-76-16;

ალექო ასლანიშვილი 599 56-81-86;

პასუხისმგებელი მდივანი მამუკა ვაშაქიძე 514 33-33-24

გამომცემელი: შპს „ახალი საუკუნე – გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ გამომცემელი“ 599 53-76-16; 599 36-00-35

შპს „თანადგომა“-ი გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ გამომცემელი“ ტ: 599 79-76-79

იბეჭდება სტამბა „კოლორი“ ე. ბალდავასის №3

კოლორი ჰაუფი

uac(უაკ)070.4(479.22) ს-323

ავტორთა სახურადადგოდ!

რედაქციის მიერ შეუქმნათვი მასალაში დანიშნულია ავტორთა ხარჯით. ავტორთა მოსაზრებები, შესაქალა, გუდაამ არ ემთხვეოდეს რედაქციის პოზიციას. ფაქტების სიუუსტიზა პასუსს ავტორები.

გაზეთის მომწოდებელი ნომერი გამოვა ორგანოს, 10 იანვარს

სრ	უსტორი ვაჭარის ქარსი:
	აუუ ფოლარი - 3.0964; პირი - 3.5023;
	ბრითანული პირიანა სტიკლინი - 4.1894;
	100 რუბლი - 4.1209; თურქული ლირა - 0.2301;
	აშკარაპირული მანათი - 1.8240;
	1000 სომხური დრამი - 6.4007.

აქტიური 7 იანვრისთვის
ავტორთა სახურადადგოდ:
პირი - ლამი -1, ლამი +15
მთიანი რედაქციები - ლამი -8, ლამი +11
ავტორთა სახურადადგოდ:
პირი - ლამი -5, ლამი +10
მთიანი რედაქციები - ლამი -8, ლამი +6
თავილინი: ლამი -1, ლამი +13

დაგვიკავთ, მოგვწერათ: ტელ: 296-72-86, 599-79-76-79, 568-82-09-84
ელ. ფოსტა: sakresp@mail.ru და sakresp@top.ge
ვებ-გვერდი: www.sakresp.ge